

INHERITANCE

CHRISTOPHER
PAOLINI

FRAGMENT

Inheritance

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

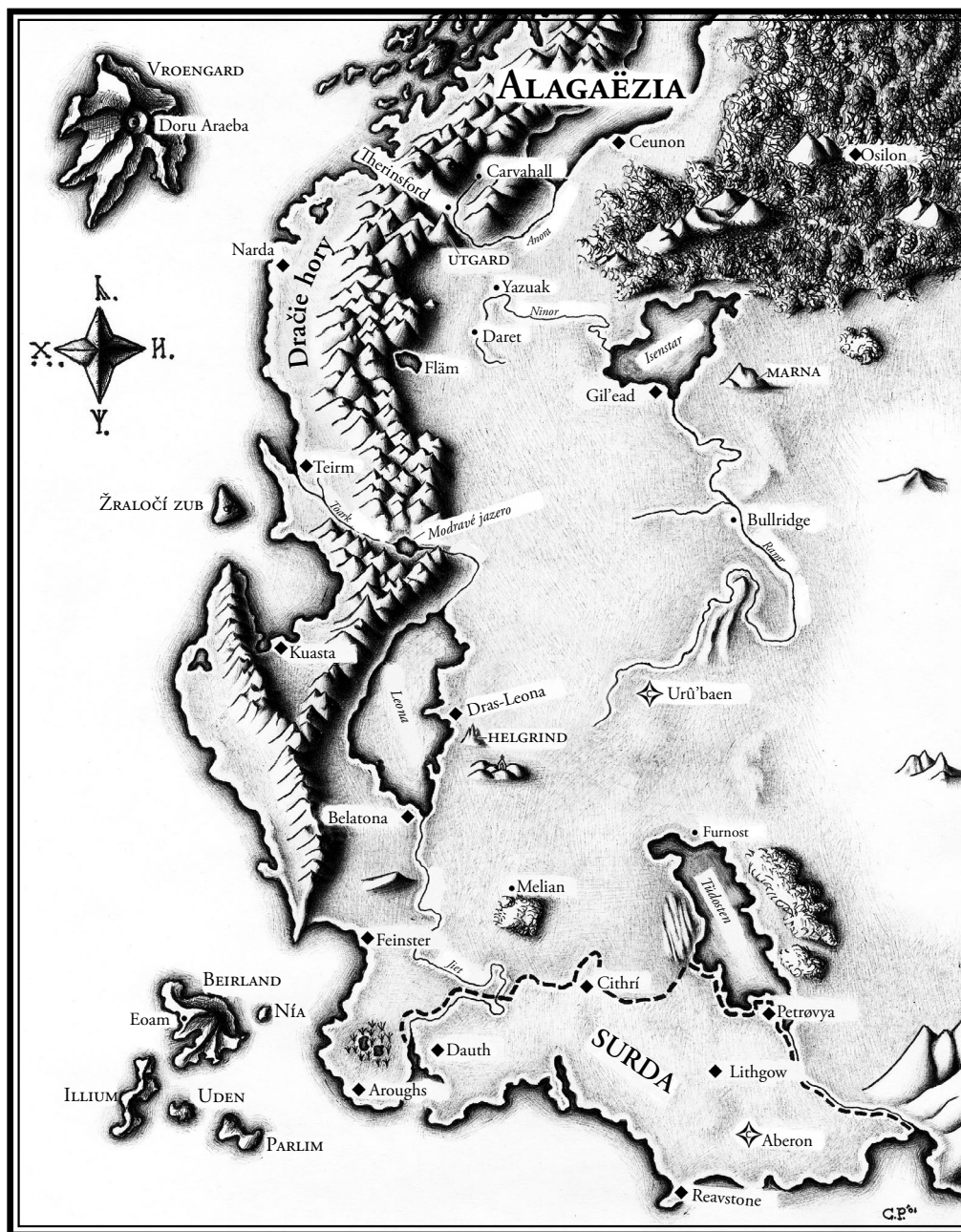
Christopher Paolini

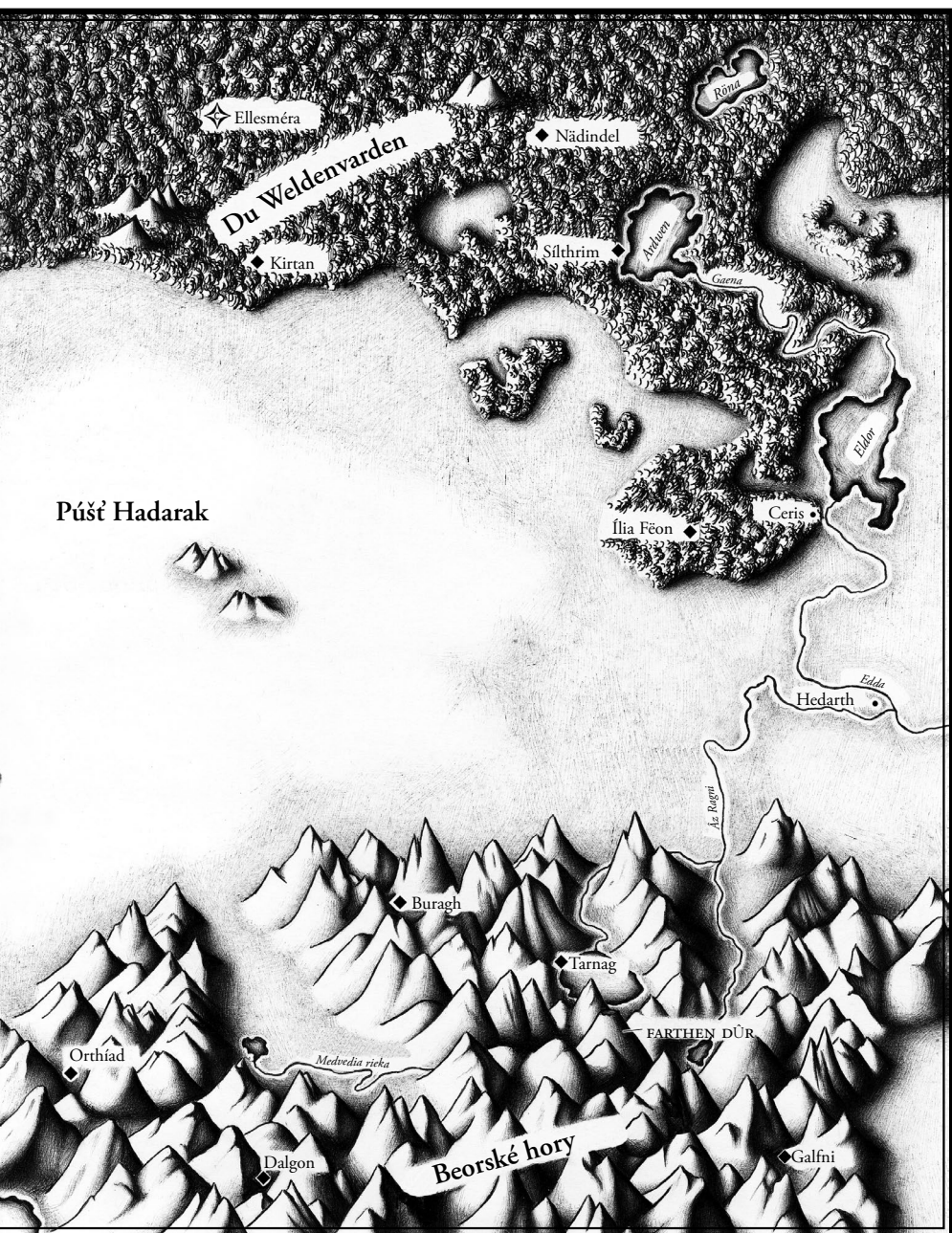
Inheritance – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

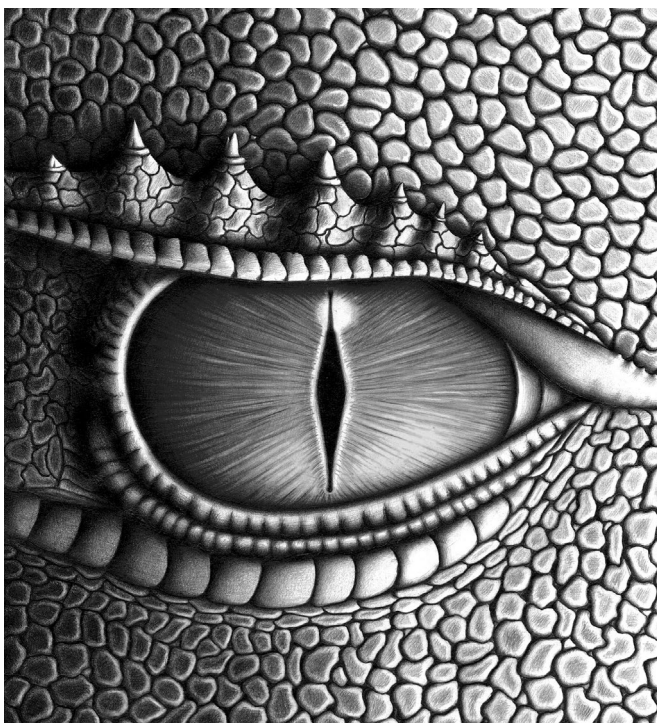
Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

INHERITANCE

CHRISTOPHER
PAOLINI

INHERITANCE

PEVNOST DUŠÍ

ODKAZ DRAČÍCH JAZDCOV

ŠTVRTÁ ČASŤ

FRAGMENT

Christopher Paolini: *Inheritance, Inheritance Cycle, Book Four*

Text copyright © 2011 by Christopher Paolini

Map art copyright © 2003, 2023 by Christopher Paolini

Illustrations on pages 4 and 840 copyright © 2003 by Christopher Paolini

This edition published by arrangement with Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House LLC.

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

Cover illustrations © Adrián Macho, 2024

Translation © Mária Havranová, 2012

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme
alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4182-8

ISBN e-knihy 978-80-566-4198-9 (1. zverejnenie, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4199-6 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4197-2 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Ako vždy túto knihu venujem svojej rodine.

A tiež rojkom:

*všetkým výtvarníkom, hudobníkom a rozprávačom,
vďaka ktorým sa toto dobrodružstvo mohlo uskutočniť.*

OBSAH

Dej Eragona, Eldesta a Brisingra, prvých troch častí	
Odkazu Dračích jazdcov	13
Dobýjanie	19
Pád Kladiva	31
Tiene na obzore	36
Kráľ mačkolakov	42
Následky	49
Spomienky mŕtvych	53
Čo je mužné	58
Cena moci	67
Príchod na svet	77
Uspávanka	86
Nijaký odpočinok pre vyčerpaných	95
Tanec s mečmi	102
Ani pocta, ani sláva, len pľuzgiere na nepríjemných miestach . .	111
Požieračka mesiaca	117
Klebety a listy	127
Aroughs	133
Dras-Leona	147
Hádzanie kostičiek	153
Priateľ a nepriateľ	164
Ohnivé muky	173

Prach a popol	187
Medzivládie	205
<i>Thardsvergûndnzmäl</i>	212
Cesta poznania	224
Rozhovor od srdca	243
Objav	252
Rozhodovanie	259
Pod kopcom a kameňom	268
Nasýtiť boha	283
Neveriaci na úteku	293
Vyzváňanie	307
Tŕnistá-jaskyňa-čierneho-vtáka	310
Kladivo a helma	318
A hradby padli... ..	320
Na brehu jazera Leona	330
Slovo Jazdca	340
Rokovanie kráľov	351
Nekonečné bludisko	363
Slabé a neurčité náznaky	371
Nezodpovedané otázky	381
Odlet	391
Muky neistoty	397
Jasnovidkina sieň	409
Na krídlach draka	419
Zvuk jeho hlasu, dotyk jeho ruky	433
Malé vzbury	444
Koruna z ľadu a zo snehu	454
Vrtonôžky	469
Uprostred trosiek	482
Snalgí pre dvoch	491
Kuthianova skala	501

Celý svet ako sen	505
Otázka povahy	514
Pevnosť duší	530
Lakúna, prvá časť	535
Lakúna, druhá časť	539
Návrat	551
Mesto zármutku	553
Bojová porada	562
Vec povinnosti	576
Nočný oheň	583
Cez hradby do jamy levovej	592
Búrka prepuká	604
Ten, čo nezabíja...	612
Jadro boja	623
Najmocnejšie meno	633
Svaly proti železu	650
Dar poznania	675
Smrteľné muky	694
Pŕhlavové pole	699
Uvoľnený trón	714
Príhodný epitaf	730
Figúrky na šachovnici	739
Fírnen	756
Muž so svedomím	772
Zaplatiť krvou	781
Nové a staré sľuby	796
Lúčenie	810
Jazykový sprievodca	819
Stručný prehľad postáv, miest a niektorých zvláštností	827
Podakovanie	835

DEJ ERAGONA, ELDESTA A BRISINGRA,

prvých troch častí *Odkazu Dračích jazdcov*

Na začiatku boli draci: pyšní, zúrivi a nezávislí. Ich šupiny sa trblietali ako drahokamy a každý, kto sa na nich pozrel, bol zúfalý, lebo ich krása bola nesmierna a desivá zároveň.

Dlhé veky žili sami v krajine nazvanej Alagaëzia.

Neskôr boh Helzvog stvoril z kameňa v púšti Hadarak nebojácnych zavalitých trpaslíkov.

A tieto dve rasy spolu bojovali.

Potom do Alagaëzie na strieborných lodiach priplávali elfovia. Aj tí bojovali s drakmi. Elfovia však boli silnejší než trpaslíci a boli by drakov zničili, lenže tí by sa zároveň podieľali na ich zániku. Keď to pochopili, draci a elfovia uzavreli mierovú zmluvu. Tak sa zrodili Dračí jazdci, ktorí tisícky rokov udržiavali v celej Alagaëzii mier.

Potom do Alagaëzie priplávali ľudia. A rohatí urgalovia. A ra'zakovia, lovci temnôt pojedajúci ľudské mäso.

Ľudia sa pripojili k zmluve s drakmi.

Až jedného dňa sa mladý Dračí jazdec Galbatorix postavil proti svojim druhom. Podrobil si čierneho draka Šruikana a presvedčil ďalších trinástich Jazdcov, aby šli s ním. Týchto zradcov ľudia nazvali Krivoprísažníkmi.

Galbatorix a Krivoprísažníci zvrhli Jazdcov, spálili ich mesto na ostrove Vroengard a zabili všetkých drakov okrem vlastných. Uchránili aj tri dračie vajcia: červené, modré a zelené. A ak sa dalo,

všetkým drakom, proti ktorým bojovali, vzali *eldunari*: srdce srdc, kde je ukrytá ich sila a duša oddelené od tela.

Krivoprisažníci postupne pomreli, ale Galbatorix stále žije, lebo vlastní silu všetkých drakov. Vláadne ľuďom už osemdesiatdva rokov a nikto ho nedokáže poraziť.

V osemdesiatom treťom roku vlády Galbatorixovi ktosi ukradne z hradu modré dračie vajce. To sa dostane do rúk jeho odporcov, ktorí si hovoria Vardeni. Tí potom spoločne s elfkou Aryou dlhých dvadsaťpäť rokov hľadajú človeka alebo elfa, pre ktorého by sa drak vyľahol.

Pri jednej z Aryiných ciest do elfského mesta Osilon na ňu a na jej strážcov zaútočí skupina urgalo. S urgalmi je Tieň Durza: čiernokňažník posadený duchmi, ktorých vyvolal, aby mu slúžili, po smrti Krivoprisažníkov, Galbatorixov najobávanejší služobník. Urgalovia zabijú Aryiných strážcov, ale kým ju Tieň zajme, elfka stihne pomocou kúzla poslať vajce preč. Nasmeruje ho k človeku, u ktorého – ako dúfa – by mohlo byť v bezpečí.

Kúzlo sa jej však nie celkom vydarí a vajce v Dračích horách nájde sotva pätnásťročná sirota Eragon. Chlapec ho odnesie na farmu, kde žije so svojím strýkom Gerom a bratancom Roranom. Z vajca sa vyľahne drak a Eragon ho začne vychovávať. Je to samica a dá jej meno Zafira.

Galbatorix pošle dvoch ražakov, ktorí mu slúžia, aby vajce našli a priniesli ho naspäť. Netvori zabijú Gera a spália ich dom.

Eragon a Zafira sa vydajú prenasledovať ražakov, aby pomstili strýka. Je s nimi aj rozprávač Brom, ktorý kedysi pred pádom Jazdcov býval Dračím jazdcom. To jemu chcela elfka Arya poslať modré vajce. Brom naučí Eragona veľa o šermovaní, čarovaní a cti. Dá mu meč Zar'rok, ktorý kedysi patril Morzanovi, prvému a najmocnejšiemu z Krivoprisažníkov.

Pri ďalšom stretnutí ražakovia Broma zabijú a Eragon so Zafirou uniknú len s pomocou mladého Morzanovho syna Murtagha.

Počas putovania Durza zajme Eragona v meste Gil'ead, ale chlapcovi sa podarí uniknúť a zachráni aj uväznenú Aryu. Durza

elfku otrávil a vážne zranil, a tak ju Eragon, Zafira a Murtagh odvezú k Vardenom, ktorí žijú medzi trpaslíkmi v Beorských horách a vyliečia ju.

Počas pobytu medzi Vardenmi Eragon požehná maličknej sirote Elve. Zažela jej, aby bola uchránená pred nešťastím, ale, žiaľ, svoje požehnanie zle sformuluje, čím na ňu nevedomky uvalí kliatbu, ktorá ju núti stať sa pre druhých ochranou pred ranami osudu.

Onedlho Galbatorix pošle armádu urgalo, aby zaútočili na trpaslíkov a Vardenov. V bitke, ktorá nasleduje, Eragon zabije Tieňa Durzu, ale utrpí pritom ťažké zranenie na chrbte a navzdory starostlivosti vardenských liečiteľov ho sužujú strašné bolesti. A v týchto mukách začuje hlas, ktorý hovorí: *Pod' ku mne, Eragon, pretože ja mám odpovede na všetky tvoje otázky.*

O tri dni vardenského vodcu Ažihada prepadnú a zabijú urgalo, ktorým velia dvaja čarodeji zvaní dvojčatá, zradcovia Vardenov. Dvojčatá unesú aj Murtagha a odvedú ho ku Galbatorixovi. Eragon si rovnako ako ostatní Vardeni myslí, že zomrel, čo ho veľmi zarmúti.

Novou vodkyňou Vardenov sa stane Ažihadova dcéra Nasuada.

Z Tronjheimu, sídla vládcov trpaslíkov, Eragon, Zafira a Arya odcestujú na sever do lesov Du Weldenvardenu, kde žijú elfovia. Ide s nimi i trpaslík Orik, synovec trpasličieho kráľa Hrothgara.

V Du Weldenvardene Eragon a Zafira spoznajú Oromisa s Glaedrom: posledného slobodného Jazdca a draka, ktorí sa celé posledné storočie ukrývajú a čakajú, kým budú môcť vycvičiť novú generáciu Dračích jazdcov. Eragon a Zafira sa stretnú aj s kráľovnou Islanzadi, vládkyňou elfov a matkou Arye.

Kým Oromis s Glaedrom vyučujú Eragona a Zafiru, Galbatorix pošle ražakov a skupinu vojakov do Eragonovej rodnej dediny, aby zajali jeho bratanca. Roran sa však ukryje. Neboli by ho našli, nebyť nenávisťi mäsiara Slouna, ktorý zavraždí hliadku a vpustí ražakov do dediny, aby ho zaskočili nepripraveného. Roran sa ubráni, ale ražakovia unesú jeho milú, Slounovu dcéru Katrinu. V snahe o jej záchranu presvedčí dedinčanov, aby s ním odišli a putovali

cez Dračie hory na pobrežie Alagaëzie a odtiaľ na juh do Surdy, ktorá nie je pod nadvládou Galbatorixa.

Rana na chrbte Eragona ďalej trýzni, ale počas elfskej slávnosti *Agaetí Blödhren* na počesť zmluvy medzi Jazdcami a drakmi mu ranu vylieči príznak draka, ktorý elfovia vyvolajú v závere slávnosti. Zjavenie navyše dá Eragonovi silu a rýchlosť, aké majú len elfovia.

Eragon so Zafirou odletia do Surdy, kam Nasuada odvieďla Vardenov, aby zaútočili na Galbatorixovo Kráľovstvo. Tam sa k nim pripoja urgalovia, ktorých kráľ podviedol a oni sa mu za to chcú pomstiť. U Vardenov sa Eragon opäť stretne s Elvou, ktorá vinou jeho kúzla neprirodzene rýchlo dospela. Z plačúceho dojčťa je teraz štvorročné dievča so strašidelným pohľadom, pretože pozná bolesti všetkých okolo seba.

Neďaleko hraníc Surdy, na černastých Horiacich pláňach, sa Vardeni s Eragonom a so Zafirou stretnú s Galbatorixovým vojskom vo veľkej krvavej bitke. Počas bitky sa k nim pridá Roran s dedinčanmi aj trpaslíci, ktorí za nimi dorazili z Beorských hôr.

Odrazu sa však na východe objaví postava odetá v nablýskanom brnení, letiaca na trblietavom červenom drakovi, a pomocou mágie zabije kráľa Hrothgara. Eragon so Zafirou sa stretnú v súboji s neznámym Jazdcom a jeho červeným drakom a zistia, že je to Murtagh, ktorého viaže ku Galbatorixovi nezrušiteľná prísaha vernosti, a jeho drak Tŕň, ktorý sa vyľahol z druhého z troch vajec.

Murtagh Eragona a Zafiru porazí vďaka sile *eldunari*, ktoré mu dal Galbatorix, ale vzhľadom na ich staré priateľstvo a tiež preto, lebo sú bratia, ich nechá utiecť. Práve od neho sa Eragon dozvie, že obaja sa narodili Morzanovej žene Selene. Murtagh vezme Eragonovi Zar'rok, Morzanov meč, a opustí s Tŕňom Horiace pláne. Stiahnu sa aj ostatní Galbatorixovi vojaci.

Po bitke Eragon s Roranom letia na Zafire do temnej kamennej hory Helgrind, ktorá slúži ako úkryt ra'zakov. Zabijú jedného z nich aj rodičov lethrblakov a zachránia Katrinu. Eragon v jednej cele objaví Katrininho otca, slepého a polomŕtveho. Chce Slouna zabiť za je-

ho zradu, ale nakoniec ho uvedie do hlbokého spánku a oznámi Roranovi s Katrinou, že je mŕtvy. Potom požiada Zafiru, aby oboch odniesla naspäť k Vardenom, kým sa on pokoná s druhým ražakom.

Keď sám zabije posledného ražaka, odnesie Slouna z Helgrindu. Po dlhšom rozmýšľaní odhalí jeho skutočné meno v starodávnom jazyku, jazyku moci a kúzel. Ovládne ním mäsiara a prinúti ho prisahať, že už nikdy neuvidí svoju dcéru. Potom ho pošle žiť medzi elfov. Nepovie mu však, že ak sa bude kajať zo svojej zrady a vraždy, elfovia mu zrak vrátia.

Arya sa na polceste k Vardenom stretne s Eragonom a spolu pešo prejdú cez nepriateľské územie. U Vardenov Eragon zistí, že kráľovná Islanzadi poslala dvanásť elfských čarodejov na čele s Blödhgarmom, aby chránili jeho a Zafiru. Podarí sa mu zrušiť veľkú časť svojho nepodareného požehnania, ktorým zatažil Elvu, ale jej schopnosť cítiť bolesť druhých jej zostane, hoci už nemá nutkanie chrániť ich pred utrpením.

Roran sa ožení s Katrinou, ktorá je tehotná, a po prvý raz po dlhom čase je Eragon šťastný.

Na Vardenov však zaútočí Murtagh s Trňom a so skupinou Galbatorixových mužov. S pomocou elfov sa Eragon a Zafira ubránia, ale vo vzájomnej bitke Eragon a Murtagh nedokážu poraziť jeden druhého. Je to ťažký boj, pretože Galbatorix začaroval svojich vojakov tak, aby necítili nijakú bolesť, a Vardeni utrpia veľké straty.

Pred blížiacimi sa voľbami nového kráľa trpaslíkov Nasuada pošle Eragona, aby zastupoval Vardenov. Eragon nerád odchádza, pretože Zafira musí zostať, aby chránila tábor. Vo vardenskom vojsku slúži aj Roran a postupne si získava dôveru, pretože sa osvedčuje ako chrabrý bojovník a dobrý veliteľ.

Počas Eragonovho pobytu medzi trpaslíkmi sa ho siedmi z nich pokúsia zavraždiť. Vyšetrovanie odhalí, že za útokom stojí klan Az Sweldn rak Anhûin. Zhromaždenie klanov, počas ktorého prebieha voľba kráľa, však pokračuje a Orika zvolia za nástupcu jeho strýka. Na korunováciu priletí za Eragonom aj Zafira a splní svoj sľub, že

opraví Hviezdnu ružu – veľmi vzácny zafír, ktorý Arya rozbila počas Eragonovho súboja s Tieňom Durzom.

Eragon so Zafirou sa nakrátko vrátia do elfských lesov. Tam Oromis prezradí Eragonovi pravdu o jeho pôvode: že v skutočnosti nie je synom Morzana, ale Broma, a že s Murtaghom majú spoločnú matku Selenu. Oromis a Glaedr obom prezradia, čo je *eldunarí* a že drak sa môže rozhodnúť vyvrhnúť ho zo seba ešte počas života. Takisto ich vyzvú na opatrnosť, lebo ten, kto získa *eldunarí* takto, môže ho použiť, aby ovládal draka, ktorému patrilo.

V Du Weldenvardene sa Eragon rozhodne, že potrebuje nový meč namiesto Zar'roku, o ktorý prišiel. Spomenie si na radu, ktorú pri svojich cestách s Bromom dostal od mačkolaka Solembuma, aby sa vydal k stromu Menoa, ktorý má dušu. Prehovorí so stromom a ten súhlasí, že mu dá žiarocel ukrytú pod koreňmi výmenou za bližšie neurčenú cenu.

Elfská kováčka Rhunön, ktorá ukovala všetky meče Jazdcov, vyrobí preňho nový meč a Eragon ho pomenuje Brisingr, čiže Oheň. Kedykoľvek vysloví jeho meno, čepeľ modrého meča vzplanie.

Glaedr zverí svoje srdce sŕdc Eragonovi a Zafire. Zatiaľ čo oni dvaja sa vrátia naspäť k Vardenom, Glaedr s Oromisom sa pridajú k ostatným elfom, ktorí útočia na severnú časť Kráľovstva.

Pri obliehaní Feinsteru Eragon s Aryou narazia na troch nepriateľských čarodejov, z ktorých jeden sa premení na Tieňa Varauga. S Eragonovou pomocou ho Arya zničí.

Medzitým Oromis s Glaedrom bojujú s Murtaghom a Tíňom. Galbatorix sa zmocní Murtaghovej mysle a jeho rukou zavraždí Oromisa. Tíň zabije Glaedrovo telo.

Vardeni síce vo Feinsteri zvíťazia, ale Eragon a Zafira oplakávajú stratu svojich učiteľov. Vardenské vojsko sa vydá na pochod naprieč Kráľovstvom smerom k hlavnému mestu Urû'baen, kde sídli Galbatorix, pyšný a sebaistý, pretože má k dispozícii silu drakov.

DOBÝJANIE

Dračica Zafira zarevala a vojaci stojaci pred ňou sa zdesili. „Za mnou!“ vykrikol Eragon. Zodvihol Brisingr nad hlavu, tak aby ho všetci videli. Na pozadí čiernych mračien, ktoré sa zbierali na západe, hral modrý meč dúhovými farbami. „Za Vardenov!“

Okolo neho preletel šíp, ale nevenoval mu pozornosť.

Bojovníci zhromaždení pri halde sutiny, na ktorej Eragon so Zafirou stáli, odpovedali hromovou ozvenou: „Za Vardenov!“ Zamávali zbraňami a vyrazili vpred cez popadané kamenné platne.

Eragon sa otočil chrbtom k vardenským bojovníkom. Na druhej strane haldy sa rozprestieralo široké nádvorie, kde sa tlačili asi dve stovky kráľovských vojakov. Za nimi sa vypínala vysoká tmná hradná veža s úzkymi oknami a niekoľkými menšími hranatými vežičkami. V horných miestnostiach najvyššej z nich svietila lampa. Eragon vedel, že niekde vo veži sa skrýva Bradburn, zástupca mesta Belatona, ktoré sa Vardeni už niekoľko nekonečných hodín snažili dobyť.

S výkrikom zoskočil z hromady trosiek smerom k vojakom. Muži cúvli, ale stále mierili kopijami na zubatú dieru, ktorú Zafira vybúrala do vonkajšieho múra. Pri dopade sa mu pravý členok zvrtol, takže spadol na koleno a rukou, v ktorej držal meč, sa zachytil o zem.

Jeden z vojakov sa chopil príležitosti. Vyrútil sa z útvaru, aby ho kopijou bodol do nechráneného krku. Eragon vrtkým pohybom zápästia bodnutie odrazil. Mávol Brisingrom tak rýchlo, že ani človek, ani elf to nemohli postrehnúť. Vojak vystrašene zvrátil tvár,

keď si uvedomil svoju chybu. Pokúsil sa utiecť, ale pohol sa sotva pár palcov a Eragon ho po náhlom výpade dopredu zasiahol rovno do brucha.

Vtedy z haldy zoskočila aj Zafira a vychrlila pritom prúd modro-žltého plameňa. Kým dopadla na vydláždenú zem, Eragon sa prikrčil a napol svaly na nohách. Náraz otriasol celým nádvorím. Z obrovskej pestrofarebnej mozaiky pred hradnou vežou sa uvoľnilo množstvo sklenených hranolčiek a rotovali nahor ako roztočené mince, ktoré sa odrazili od bubna. Okenica nad nimi sa rozletela a zasa zabuchla.

Zafiru sprevádzala elfka Arya. Keď sa vymrštila z hromady sutiny, dlhé čierne vlasy jej divoko viali okolo hranatých líc. Na rukách a na krku mala červené fľakance a aj na čepeli jej meča bola zrazená krv. Keď pristávala, ticho si oškrela kožu o kameň.

Jej prítomnosť Eragona povzbudila. V spoločnom boji so Zafirou nemal po svojom boku nikoho radšej. *Je to dokonalá spolubojovníčka*, napadlo mu.

Letmo sa na ňu usmial. Arya mu úsmev opätovala a v očiach sa jej radostne zablysklo. V bitke nebola odmeraná, ale konala otvorene. Inde sa takto prejavovala len zriedka.

Eragon sa prikrčil za svoj štít, lebo medzi nimi vyrástla zvlnená stena z modrého ohňa. Spod okraja helmy sledoval, ako Zafira zaliala krčiacich sa vojakov prúdom plameňa, ktorý im však nijako neublížil.

Lukostrelci na cimburí hradnej veže vystrelili na dračicu záplavu šípov. Žiara v jej okolí bola taká silná, že niekoľko šípov vo vzduchu zhorelo a rozpadlo sa na popol, ostatné strely odklonili ochranné kúzla, ktorými Zafiru obklopil Eragon. Jeden zo zatúlanych šípov sa s dutým buchotom odrazil od jeho štítu.

Stĺp plameňa náhle zahalil troch vojakov a zabil ich tak rýchlo, že nemali čas ani vykriknúť. Ostatní vojaci sa zhlukli uprostred žiary a ostrie ich kopijí odrážalo záblesky jasnomodrého svetla.

Nech sa Zafira akokoľvek snažila, skupinu vojakov len ošľahla. Nakoniec svoje úsilie vzdala a s rozhodným cvaknutím zaklapla čeľuste. Bez ohňa bolo nádvorie zrazu prekvapivo tiché.

Eragonovi už niekoľký raz napadlo, že nech vojakov ochránil ktokoľvek, muselo ísť o skúseného a mocného čarodeja. *Bol to Murtagh? uvažoval. Ak áno, prečo tu nie je aj s Třínom, aby bránili Belatunu? Vari si Galbatorix nechce udržať nadvládu nad svojimi mestami?*

Utekal vpred a jediným mávnutím Brisingra odsekol vrch tuctu kopijí rovnako ľahko, ako keď v detstve švihnutím stínal klasy jačmenných stebiel. Sekol najbližšieho vojaka cez prsia a prerezal mu krúžkové brnenie, akoby šlo o tenulinkú látku. Vystrekol gejzír krvi. Potom bodol ďalšieho a muža stojaceho vľavo udel štítom tak silno, až sa poskladal na zem, pričom zvalil ďalších troch.

Eragon sa mihal medzi vojakmi a s ľahkosťou ich zrážal. Ich reakcie mu pripadali pomalé a neobratné. Zafira sa pustila do boja po jeho ľavici – obrovskými labami vyhadzovala vojakov do vzduchu, šľahala ich ostnatým chvostom, hrýzla ich a zabíjala jedným trhnutím hlavy. Napravo videl len rozmazané Aryine pohyby – každé jej mávnutie mečom znamenalo smrť ďalšieho z Galbatorixových služobníkov. Keď sa prudko otočil, aby sa vyhol dvom kopijam, zbadal za sebou elfa Blödhgarma porasteného srstou a ďalších jedenásť elfov, ktorých úlohou bolo strážiť jeho a Zafiru.

Cez neďalekú trhlinu v hradbách prúdili na nádvorie Vardeni. Neútočili, lebo bolo priveľmi nebezpečné približovať sa k Zafire. Ani ona, ani Eragon, ani elfovia nepotrebovali pri zabíjaní vojakov pomoc.

Bitka rýchlo oddelila Jazdca od jeho draka a bojovali každý na inom konci nádvoría. Eragona to neznepokojovalo. Zafira sama aj bez ochranných kúzel ľahko premohla dvadsať-tridsať vojakov.

O Eragonov štít zadunela ďalšia kopija a škrabla ho na pleci. Rýchlo sa otočil k vrhačovi, veľkému zjazvenému mužovi, ktorému chýbali spodné predné zuby, a rozbehol sa k nemu. Vojak sa zúfalo pokúšal vytiahnuť spoza opasku dýku. V poslednej chvíli sa Eragon stočil, napol ramená a hrud' a boľavým plecom vrazil mužovi do hrudnej kosti. Sila nárazu ho odhodila niekoľko metrov, kde spadol a chytil sa za srdce.

Potom sa na nádvorie zniesla spŕška šípov s čiernymi pierkami, ktoré zabili a zranili mnohých vojakov. Eragon uhýbal strelám a kryl sa štítom, aj keď si bol istý, že kúzla ho ochránia. Lahkomyselnosť si však nesmel dovoliť; nemohol vedieť, či nepriateľský čarodej nevystrelil začarovaný šíp, ktorý by prešiel jeho obranami.

Pery sa mu skrútili do trpkého úsmevu. Lukostrelcom nad ním došlo, že nemajú šancu zvíťaziť, kým nezabijú jeho a elfov. Snažili sa to dosiahnuť bez ohľadu na straty vo vlastných radoch. *Veľmi neskoro*, spokojne si pomyslel so zamračeným výrazom na tvári. *Mali ste opustiť Kráľovstvo, kým sa ešte dalo.*

Prudký nápor rachotiacich šípov mu dovolil na chvíľku si odpočínúť, čo uvítal. Útok na mesto sa začal už na úsvite a spolu so Zafirou museli po celý čas stáť na jeho čele.

Keď prival šípov ustal, Eragon si prehodil Brisingr do ľavej ruky, zdvihol zo zeme kopiju a hodil ju do lukostrelcov stojacich najmenej desať metrov nad ním. Ako už predtým zistil, bez dostatočného cviku je ťažké kopiou presne zasiahnuť cieľ. Preto sa ani nečudoval, keď netrafil muža, na ktorého mieril, ale zaskočilo ho, že minul niekoľkých lukostrelcov na cimburí. Kopija preletela ponad nich a roztrieštila sa o hradný múr. Lukostrelci sa smiali, uškŕňali a drzo gestikulovali.

Eragonovu pozornosť upútal rýchly pohyb, ktorý zaregistroval kútikom oka. Práve včas sa pozrel tým smerom, aby zachytil, že aj Arya hodila kopiju do lukostrelcov. Prepichla dvoch mužov, čo stáli blízko seba. Potom na nich namierila svoj meč a povedala: „*Brisingr!*“ Kopija vzplanula smaragdovozeleným ohňom a ostatní lukostrelci uskočili od horiacich tiel. Všetci zrazu utekali z cimburia a pchali sa do dverí vedúcich na horné podlažia hradu.

„To nie je fér,“ poštážoval sa Eragon. „Toto kúzlo nemôžem použiť, lebo môj meč by vzplanul ako táborák.“

Arya sa naňho pozrela s nepatrným náznakom pobavenia.

Boj pokračoval ešte pár minút. Ostatní vojaci sa buď vzdali, alebo sa pokúsili ujst.

Eragon dovolil utiecť piatim mužom, čo stáli pred ním; vedel, že sa nedostanú ďaleko. Rýchlo prezrel telá povalujúce sa okolo, aby sa ubezpečil, že nikto z protivníkov neprežil, a pozrel sa na nádvorie. Niekoľko Vardenov otvorilo brány na vonkajších hradbách a uličkou vedúcou k hradu niesli baranidlo. Ďalší sa zhromažďovali v nepravidelných útvaroch vedľa vchodu do veže, pripravení vtrhnúť dnu a stretnúť sa s obrancami. Stál medzi nimi aj Eragonov bratanec Roran. Rozháňal sa kladivom a vydával rozkazy. Na druhom konci nádvoría sa nad kopou mŕtvol krčila Zafira. Priestor okolo nej sa premenil na bitúnok. Na trblietavých šupinách sa jej držali kvapky krvi, ktoré ostro kontrastovali s modrým telom. Pohodila dozadu ostrnatou hlavou a víťazoslávne zrevala. Zúrivým rykom prehlušila aj krik v meste.

Potom Eragon odrazu začul zvnútra hradu rachot ozubených kolies a reťazí, nasledovaný škripotom ťažkých drevených trámov, ktoré niekto odsúval. Tieto zvuky pritiahli pohľady všetkých k bráne do pevnosti.

S dutým buchnutím sa najprv pootvorila a potom prudko rozletela. Von sa vyvalil hustý mrak dymu z pochodní, takže najbližší Vardeni sa rozkašľali a zakrývali si tváre. Odniekiaľ z hlbín prítmía vychádzalo bubnovanie okovaných kopýt o dlažobné kocky, potom zo stredu dymu vyrazil kôň s jazdcom. V ľavej ruke držal niečo, čo Eragon najprv považoval za obyčajnú kopiju, ale potom si všimol, že zbraň je vyrobená zo zvláštneho zeleného materiálu a čepeľ s bodcom má ukovanú do neznámeho tvaru. Hlavu kopije obklopovala bledá žiara, neprirodzené svetlo prezrádzajúce prítomnosť kúzla.

Jazdec trhol za uzdu a stočil koňa smerom k Zafire, ktorá sa začala stavať na zadné nohy a pravou prednou labou sa mu chystala zasadiť strašnú, smrtiacu ranu.

Eragona sa zmocnili obavy. Jazdec pôsobil veľmi sebaisto a tá kopija bola iná, veľmi záhadná. Hoci Zafiru by jej obrany mali ochrániť, Eragon bol presvedčený, že sa ocitla v smrteľnom nebezpečenstve.

Nedostanem sa k nej včas, uvedomil si a rýchlo začal pátrať myslou smerom k jazdcovi. Ten sa tak sústredil na vlastnú úlohu, že ani nezaregistroval cudziu prítomnosť. Jazdcova neochvejná koncentrovanosť dovolila Eragonovi preniknúť do jeho vedomia len povrchne. Stiahol sa teda do seba, zopakoval si niekoľko slov zo starodávneho jazyka a zostavil jednoduché zaklínadlo, ktorým chcel cválajúceho koňa zastaviť. Bol to zúfalý čin – nevedel totiž, či je jazdec čarodej a aké opatrenia podnikol proti útoku kúzlom. Nechcel sa však nečinne prizerať, keď bol ohrozený Zafirin život.

Zhlboka sa nadýchol. Pripomenul si správnu výslovnosť niekoľkých ťažkých hlások v starodávnom jazyku. Potom otvoril ústa, aby vyslovil kúzlo.

Hoci bol rýchly, elfovia boli ešte rýchlejší. Kým stačil vysloviť jediné slovo, rozoznel sa za ním horlivý tlmený spev zmesi hlasov vytvárajúcich disharmonickú a znepokojivú melódiu.

„Mäe...” stihol len povedať, potom už zapôsobilo kúzlo elfov.

Mozaika pred koňom sa pohla a premieňala sa, úlomky skla sa zvlنili ako voda. V zemi sa otvorila dlhá trhlinka neznámej hĺbky. Kôň s hlasným erdžaním spadol do diery a zlomil si obe predné nohy.

Keď kôň klesal k zemi, jazdec natiahol ruku a hodil žiariacu kopiju do Zafiry.

Nemohla utiecť. Nemohla ani uhnúť. Preto sa zahnila po strele labou, aby ju odrazila. Lenže o kúsok ju minula a Eragon s hrôzou sledoval, ako sa kopija zaborila vari meter do jej hrude, tesne pod kľúčnu kosť.

Pulzujúci závoj hnevu mu zastrel zrak. Pozbieral všetky dostupné zásoby energie – vo vlastnom tele, v zaříre zasadenom do hlavice meča, v dvanástich diamantoch skrytých v opasku Belota Múdrehu ovinutom okolo jeho bedier aj nesmiernu energiu vnútri Arenu, elfského prsteňa zdobiaceho jeho pravú ruku – a bez ohľadu na nebezpečenstvo sa chystal jazdca zničiť.

Zarazil sa však, lebo sa objavil Blödhgarm. Elf preskočil cez Zafirinu ľavú prednú nohu, pristál na jazdcovi ako leopard, ktorý sa

vrhol na jeleňa, a zrazil ho na bok. Potom prudko trhol hlavou a dlhými bielymi zubami mužovi roztrhol hrdlo.

Z okna vysoko nad otvoreným vchodom do hradu sa ozval výkrik nesmierneho zúfalstva a za ním nasledoval ohnivý výbuch, ktorý zvnútra budovy vymrštil kusy kameňov, ktoré pristáli medzi zhromaždenými Vardenmi a drvili im končatiny a trupy ako suché vetvy.

Eragon si nevšímal kamene padajúce na nádvorie, utekal k Zafire a sotva vnímal, že sa k nemu pripojila aj Arya a jeho stráž. Elfovia, čo boli blízko, sa už zhrčili okolo dračice a skúmali kopiju, ktorá jej trčala z hrude.

„Aké vážne... má...?“ spýtal sa, neschopný dokončiť vetu. Túžil dotknúť sa Zafirinej mysle, ale kým mohli byť v okolí nepriateľskí čarodeji, neodvážil sa otvoriť jej svoje vedomie, aby nepriatelia nemohli slediť v jeho myšlienkach alebo ovládnuť jeho telo.

Po zdanlivo nekonečnom čakaní elf Wyrden povedal: „Tieňobjca, môžeš ďakovať osudu. Kopija minula hlavné žily a tepny v jej krku. Zasiahla len sval a ten vieme vyliečiť.“

„Dokážete ju vytiahnuť? Nie sú v nej nejaké záhadné kúzla, čo by bránili...“

„Postaráme sa o to, Tieňobjca.“

Všetci elfovia okrem Blödhgarma s vážnymi tvármi ako zhromaždenie kňazov pred oltárom položili dlane na Zafirinu hrud' a dali sa do tichého spevu. Znel ako šepot vetra nesúci sa víbovým hájom. Spievali o teple a raste, spievali o svaľe a šľachách a pulzujúcej krvi a o ďalších, tajomnejších veciach. Zrejme nesmiernou silou vôle Zafira vydržala počas liečenia nehýbať sa, hoci jej telom každých pár sekúnd lomcovali záchvaty triašky. Popri násade, zabodnutej v jej hrudi, vytekal pramienok krvi.

Eragon sa pozrel na Blödhgarma, ktorý kráčaľ k nemu. Na srsti okolo brady a krku mal zrazenú krv, takže jej odtieň stmaval z polnočnej modrej na sýtočieru.

„Čo to bolo?“ opýťal sa ho Eragon a ukázal na plamene, dosiaľ poskakujúce v okne vysoko nad nádvorím.

Blödhgarm si oblizol pery a odkryl svoje mačacie tesáky. „Tesne predtým, ako jazdec zomrel, podarilo sa mi vstúpiť do jeho mysle a prostredníctvom nej do vedomia čarodeja, ktorý mu pomáhal.“

„Zabil si toho čarodeja?“

„Svojím spôsobom. Donútil som ho, aby sa zabil sám. Normálne by som sa neuchýlil k takému prehnane dramatickému prejavu, ale bol som... nahnevaný.“

Eragon vyrazil vpred, ale potom si to rozmyslel, lebo Zafira dlho tlmene zastonala. Hoci sa kopije nik nedotýkal, začala sa sama vysúvať z hrude. Zafirine očné viečka sa zachveli, a keď sa posledných šesť palcov kopije vynáralo z jej tela, niekoľkokrát za sebou sa rýchlo, plytko nadýchla. Čepel s bodcom ovenčená tlmenou žiarou smaragdového svetla spadla na zem a odrazila sa od dláždenia. Znelo to skôr ako zvuk kameniny, nie kovu.

Keď elfovia dospievali a odstúpili od Zafiry, Eragon k nej podišiel a dotkol sa jej krku. Chcel ju upokojiť, povedať jej, ako ho to vydesilo, spojiť sa s jej vedomím. Namiesto toho sa jej pozrel do žiarivého modrého oka a opýtal sa: „Si v poriadku?“ Tie slová mu pripadali úbohé v porovnaní s hĺbkou jeho pocitov.

Zafira odpovedala jediným mrknutím, potom sklonila hlavu a pohľadkala ho po tvári ľahkým závanom horúceho vzduchu z nozdier.

Eragon sa usmial. Potom sa obrátil k elfom a poďakoval im v starodávnom jazyku za pomoc: „*Eka elrun ono, älfya, wiol firm thornessa.*“ Elfovia vrátane Arye, ktorí pomáhali pri liečení, sa uklonili a stočili pravú ruku na prsiach do gesta, ktorým ich rasa vyjadrovala úctu. Eragon si všimol, že viac než polovica elfov pridelených na jeho ochranu a ochranu Zafiry je bledá, zoslabnutá a sotva sa drží na nohách.

„Choďte do bezpečia a odpočinite si,“ povedal siedmim z nich. „Ak tu zostanete, zabijú vás. Choďte, je to rozkaz!“

Hoci si bol istý, že odchádzajú s nevoľou, sedem elfov odpovedalo: „Ako si želáš, Tieňobjica.“ Zamierili cez mŕtvolu a sutinu preč

z nádvorí. Vyzerali vznešene a dôstojne, aj keď boli na pokraji vyčerpania.

Potom sa Eragon pripojil k Aryi a Blödhgarmovi, ktorí si so zvláštnym výrazom na tvári prezerali začarovanú kopiju, akoby presne nevedeli, ako zareagovať. Čupol si vedľa nich a dával pozor, aby sa nijakou časťou tela nedotkol zbrane. Prezeral si jemné linky vyryté na spodnej časti čepele. Tie tvary mu pripadali povedomé, aj keď si nebol istý prečo. Dupal nad zelenkavou rukoväťou vyrobenou z materiálu, ktorý nebol ani drevo, ani kov, a nad tlmenou žiarou pripomínajúcou lampáše bez plameňa, ktorými elfovia a trpaslíci osvetľujú siene.

„Myslíte si, že je to Galbatorixovo dielo?“ opýtal sa. „Možno sa rozhodol, že Zafiru a mňa radšej zabije, ako by nás zajal. Možno je presvedčený, že ho naozaj môžeme ohroziť.“

Blödhgarm s nepríjemným úsmevom vyhlásil: „Nerobil by som si také ilúzie, Tieňobijca. Nie sme pre Galbatorixa viac než drobná mrzutosť. Keby naozaj chcel, aby si ty alebo ktokoľvek z nás zomrel, stačí mu vyletieť z Urû'baenu a stretnúť sa s nami v bitke. My by sme pred ním popadali ako suché lístie v zimnej búrke. Sila dračkov je s ním a nikto sa nedokáže protiviť jeho vôli. Okrem toho Galbatorixa len tak ľahko niečo neprinúti, aby sa vzdal svojich úmyslov. Možno je šialený, ale je aj prefíkaný a najmä odhodlaný. Ak chce niekoho zotročiť, potom to dosiahne hoci aj cez mŕtvolu a nič okrem pudu sebazáchovy ho nezastaví.“

„V každom prípade toto nie je Galbatorixovo dielo,“ skonštatovala Arya. „Je to naša práca.“

Eragon sa zamračil. „Naša? To nevyrobili Vardeni.“

„Nie Vardeni, ale nejaký elf.“

„No...“ odmlčal sa a snažil sa nájsť logické vysvetlenie. „Nijaký elf by sa predsa neznížil k práci pre Galbatorixa. Každý by radšej zomrel, než...“

„S týmto nemá Galbatorix nič spoločné, a keby aj mal, sotva by dal takú vzácnu a mocnú zbraň človeku, ktorý by ju nevedel dobre

strážiť. Zo všetkých zbraní v Alagaëzii by nám Galbatorix najmenej doprial práve tento nástroj.“

„Prečo?“

„Pretože, Eragon Tieňobijca, toto je *dauthdaert*,“ povedal Blödhgarm s náznakom zapredania v hlbokom, sýtom hlase.

„A volá sa Nírnren, čiže Orchidea,“ dodala Arya. Ukázala na tvary vyryté do čepele, v ktorých už aj Eragon začal rozoznávať štýlizované glyfy jedinečného elfského písma – zakrivené, prepletené tvary končiace sa dlhými trňovými špičkami.

„*Dauthdaert*?“ zopakoval Eragon. Keď sa naňho Arya aj Blödhgarm neveriacky pozreli, pokrčil plecami v rozpakoch nad svojím nedostatočným vzdelaním. Deprimovalo ho, že elfom sa v priebehu dospievania dostali desiatky rokov štúdia s tými najlepšími učencami ich rasy, kým jeho strýko Gero nenaučil ani abecedu, lebo to považoval za zbytočné. „Viem len to, čo som si stačil prečítať v Ellesmére. Čo je to? Zbraň ukovaná počas pádu Jazdcov proti Galbatorixovi a Krivoprisažníkom?“

Blödhgarm pokrútil hlavou. „Nírnren je oveľa, oveľa starší.“

„*Dauthdaerty*,“ vysvetlila Arya, „sa zrodili zo strachu a z nenávisťi, ktoré poznačili posledné roky našej vojny s drakmi. Naši najzručnejší kováči a čarodeji ich vyrobili z materiálov, ktoré už dnes nepoznáme. Naplnili ich čarami, ktoré sme zabudli, a pomenovali ich po najkrajších kvetinách – čo bolo to najohavnejšie spojenie všetkých čias, lebo všetkých dvanásť zbraní malo jediný účel: vyrobili sme ich na zabíjanie drakov.“

Eragon pocítil neskutočný odpor pri pohľade na žiariacu kopiju. „A zabíjali?“

„Očití svedkovia hovoria, že dračia krv pršala z neba ako silný letný lejak.“

Zafira hlasno a prenikavo zasyčala.

Eragon sa k nej na chvíľu otočil a kútikom oka zbadal, že Vardeni stále stoja pred hradnou vežou a čakajú, kedy on so Zafirou znova prevezmú vedenie útoku.

„Všetky *dauthdaerty* boli údajne zničené alebo sa nenávratne stratili,“ pokračoval Blödhgarm. „Zjavne to tak nebolo. Nírnenu sa musel nejako zmocniť rod Waldgráfovcov a ten ho skrýval tu v Be-latone. Predpokladám, že keď sme prerazili mestské hradby, lord Bradburn dostal strach a nariadil priniesť Nírnenu zo zbrojnice, aby zastavil teba so Zafirou. Galbatorix by nepochybne potešilo, keby vedel, že sa ťa Bradburn pokúsil zabiť.“

Eragon si uvedomoval, že by sa mal poponáhľať, ale zvedavosť mu ešte nedovolila odísť. „Stále ste mi nevysvetlili, prečo by Galbatorix nechcel, aby sme Nírnenu mali.“ Mávol smerom ku kopiji. „Čím je nebezpečnejší než tamtá kopija alebo dokonca Bris...“ zara-zil sa, aby nevyslovil celé meno, „alebo môj vlastný meč?“

Tentoraz mu odpovedala Arya: „*Dauthdaert* sa nedá zlomiť nija-kými prirodzenými prostriedkami, nepoškodí ho oheň a je takmer úplne odolný proti čarom, ako si sám videl. Tieto zbrane boli na-vrhnuté tak, aby na ne nepôsobili nijaké dračie kúzla a aby pred nimi chránili aj svojich nositeľov – to je ohromujúce, keď zohľad-níme silu, komplikovanosť a nevypočítateľnosť dračej mágie. Galbatorix zrejme obalil Šruikana a seba ochrannými kúzлами viac než ktokoľvek iný v Alagaëzii, ale Nírnenu by možno dokázal prejsť ich obranami, akoby ani neexistovali.“

Eragona naplnilo radostné vzrušenie. „Musíme...“

Prerušilo ho zaškrípanie. Ten zvuk bol prenikavý, ako keď kov zatne do kameňa. Eragonovi sa z neho rozdrkotali zuby. Rukami si zakryl uši a so spýtavým výrazom hľadal jeho zdroj. Zafira poho-dila hlavou a Eragon aj cez silný hluk počul, ako skučí od bolesti.

Dvakrát preletel očami nádvorie a všimol si nepatrný obláčik prachu kúdoliaci sa pri stene hradnej veže. Vychádzal z praskliny širokej približne jednu stopu, ktorá sa objavila pod čiernastým, sčas-ti rozbitým oknom, kde Blödhgarm zabil čarodeja. Hoci škripot silnel, Eragon sňal ruku z ucha a ukázal na prasklinu.

„Pozri!“ zakričal na Aryu, ktorá chápavo prikývla. Znova si pri-tlačil ruku na ucho.

Odrazu zvuk z ničoho nič stíchol.

Eragon chvíľu čakal, potom pomaly spustil ruky. Tentoraz zatúžil nemať taký citlivý sluch.

Vtom sa prasklina ešte viac roztvorila – rozšírila sa až na niekoľko stôp – a rýchlo postupovala nadol po stene veže. Trhlina zasiahla kamenný svorník nad dverami veže ako blesk, otriasla ním a zem pri vchode zasypala spľška menších kameňov. Hrad zaškrípál a predný múr hradnej veže sa začal nakláňať od rozbitého okna smerom k zlomenému svorníku.

„Utekajte!“ zakričal Eragon na Vardenov, hoci muži sa už medzitým rozprchli na všetky strany nádvorja a zúfalo sa snažili dostať spod dosahu vratkej veže. Eragon vykročil dopredu a v tlačnici bojovníkov celý napätý hľadal Rorana.

Nakoniec ho zbadal – zostal uväznený medzi skupinou mužov pri dverách. Eragon na nich volal, ale v tom zmatku ho nebolo počuť. Potom sa múr znova pohol. Zosunul sa o niekoľko ďalších palcov a naklonil sa ešte viac. Rorana zasypali kamene, stratil rovnováhu a potkol sa dozadu pod previs dverí.

Keď sa trocha spamätal, jeho oči sa stretli s Eragonovými. Eragon v jeho pohľade zbadal záblesk strachu a bezmocnosti, ktorý rýchlo vystriedala odovzdanosť. Akoby Roran vedel, že nech pobeží akokoľvek rýchlo, nedostane sa do bezpečia včas.

Na tvári sa mu zjavil krivý úsmev.

A veža sa zrútila.

PÁD KLADIVA

„Nie!“ vykrikol Eragon, keď veža s burácaním pochovala Rorana spolu s piatimi ďalšími mužmi pod päťmetro-
vou hromadou kamenia a nádvorie sa zaplnilo temným
mračnom prachu.

Vykrikol tak hlasno, až ho zaškrabalo v krku a vzadu v hrdle
zacítil klzkú krv s príchutou medi. Nadýchol sa, zlomil sa v páse
a rozkašlal sa.

„*Vaetna*,“ zasipel a mávol rukou. Ozval sa zvuk pripomínajúci šuš-
tanie hodvábu, hustý sivý prach sa rozdelil a vzduch uprostred ná-
dvorcia sa prečistil. Eragon sa tak bál o Rorana, že sotva postrehol,
koľko síl mu kúzlo odobralo.

„Nie, nie, nie, nie,“ mrmlal pre seba. *Nemôže byť mŕtvy. Nemôže,*
nemôže, nemôže... Stále dokola si v duchu opakoval tú vetu, akoby
tak mohol dosiahnuť jej pravdivosť. S každým zopakovaním sa
však stávala čím ďalej, tým menej vyjadrením skutočnosti či náde-
je a viac modlitbou adresovanou svetu.

Arya a ďalší vardenský bojovníci pred ním kašľali a utierali si
oči dlaňami. Mnohí sa krčili, akoby očakávali ranu, iní s úžasom
hľadeli na predok poškodeného hradu. Trosky časti veže sa vyvalili
do stredu nádvorcia a zakryli mozaiku. Dva a pol miestnosti na dru-
hom poschodí a jedna na treťom – tá, kde takou strašnou smrťou
zomrel čarodej – boli náhle vystavené prírodným živlom. Komnaty
a ich vybavenie vyzerali v plnom slnečnom svetle špinavé a ošume-

lé. Vnútri prievalu, kde sa práve ocitli, splašene cúvala hŕstka vojakov vyzbrojená samostrelmi. Tlačili sa, strkali a vybiehali dverami zo siení a mizli v útrobach hradu.

Eragon sa pokúsil odhadnúť hmotnosť jedného kvádrového kameňa v hromade trosiek; musel vážiť niekoľko metrákov. Keby spolu so Zafirou a s elfmi zabrali, určite by pomocou kúzel dokázali kamene posunúť, ale to by ich celkom vysililo a stali by sa zraniteľnými. A ešte by to trvalo neprimerane dlho. Na chvíľu pomyslel na Glaedra – zlatý drak bol dosť silný, aby zodvihol celú hromadu naraz –, ale uplynulo by priveľa času, kým by sa dostal k jeho *eldunarí*, a teraz bolo nevyhnutné poponáhľať sa. Okrem toho vedel, že by možno ani nedokázal presvedčiť Glaedra, aby s ním hovoril a aby pomohol zachrániť Rorana aj ďalších mužov.

Potom si spomenul, ako Roran stál pod previsom dverí pri vcho-
de do veže tesne predtým, ako ho pohltil príval kamenia a prachu,
a vtom mu došlo, čo má robiť.

„Zafira, pomôž im!“ vykrikol, kým odhadzoval štít, a vyrazil vpred.

Za sebou počul Aryu, ako čosi hovorí v starodávnom jazyku –
niečo ako: *Schovaj to!* Nebol si však istý. Rýchlo ho dostihla a beža-
la vedľa neho s vytaseným mečom.

Keď dorazil k hromade trosiek, vyskočil čo najvyššie. Pristál
jednou nohou na šikmej stene kamenného bloku, potom sa opäť
odrazil a skákal z miesta na miesto ako kamzík šplhajúci sa zo
strže. Takto síce riskoval, že naruší stabilitu kameňov, ale šlo o naj-
rýchlejší spôsob, ako sa dostať tam, kam potreboval.

Posledným skokom sa vymrštil na okraj druhého podlažia a uhá-
ňal k dverám na opačnej strane miestnosti. Rozrazil ich takou silou,
že zlomil zámku, dvere vyleteli z pántov, narazili do steny na chodbe
za nimi a ťažké dubové dosky sa rozleteli.

Hnal sa chodbou ako opreteký. Vlastné kroky a dych mu pripa-
dali čudne tlmené, akoby mal uši plné vody.

Keď sa priblížil k otvoreným dverám, spomalil. Zbadal miestnosť, kde päťica ozbrojencov diskutovala nad mapou. Ani jeden z nich si ho nevšimol.

Eragon utekal ďalej.

Prudko zahol za roh a zrazil sa s vojacom, ktorý šiel opačným smerom. Po náraze čelom do okraja mužovho štítu sa mu pred očami roztancovali hviezdičky. Chytil sa vojaka a chvíľu sa potácali po chodbe sem a tam ako párik opitých tanečníkov.

Vojak zakliat a snažil sa nájsť rovnováhu. „Čo je to s tebou, ty prekliaty...“ rozkričal sa, ale potom sa pozrel Eragonovi do tváre a vyvalil oči. „Ty!“

Eragon zovrel pravú päšť a udel muža do brucha, priamo pod hrudný kôš, a vyhodil ho do stropu. „Ja,“ potvrdil, keď vojak dopadol na zem bez známok života.

Pokračoval ďalej po chodbe. Jeho zrýchlený tep akoby sa zdvojnásobil od chvíle, ako vbehol do veže; mal pocit, že mu srdce každú chvíľu vyletí z hrude.

Kadiaľ? uvažoval dychtivo, keď nazrel za ďalšie dvere a zasa nevidel nič než prázdnu miestnosť.

Konečne na špinavej vedľajšej chodbe zazrel točité schodisko. Bral schody po päť, nehľadiac na vlastnú bezpečnosť, a cestou dolu spomalil len raz, aby odstrčil z cesty vystrašeného lukostrelca.

Schody sa skončili a Eragon sa ocitol v miestnosti s vysokou klenbou, ktorá mu pripomenula katedrálu v Dras-Leone. Otočil sa na päte a rýchlo sa rozhlíadal: štíty, zbrane a červené zástavy rozvešané po stenách, úzke okná tesne pod stropom, pochodne zasadené do držiakov z tepaného železa, prázdne kozuby, dlhé tmavé stoly vyrovnané pozdĺž oboch strán siene a stupienok na čele miestnosti, kde pred stoličkou s vysokým operadlom stál fúzatý muž v háve. Eragon sa ocitol v hlavnej sieni hradu. Napravo, medzi ním a dverami vedúcimi k vchodu do veže, stála skupina najmenej päťdesiatich vojakov. Od prekvapenia sa mykli, až sa zaleskli zlaté nite na ich tunikách.

„Zabite ho!“ skríkol šľachtic v háve skôr vystrašene než rozkazovačne. „Kto ho zabije, dostane tretinu mojich pokladov, to sľubujem!“

Eragona rozzúrilo, že ho zasa niečo zdrží. Vytrhol meč z pošvy, zodvihol ho nad hlavu a zareval: „*Brisingr!*“

Čepel obalili tajomné modré plamene, ktoré rýchlo postupovali hore k špičke. Pálava z ohňa mu zahriala ruku, rameno a jedno líce.

Uprel zrak na vojakov. „Zmiznite!“ zavrčal.

Vojaci chvíľku váhali, potom sa otočili a utiekli.

Eragon vyrazil vpred a nevšímal si vydesených oneskorencov potácajúcich sa blízko jeho horiaceho meča. Jeden muž zakopol a spadol rovno pred ním. Eragon ho preskočil bez toho, aby sa dotkol hoci len strapca na jeho helme. Ako bežal, plamene na čepeli sa natáhovali ako hriva cválajúceho koňa.

Prebehol cez dvojkrídlové dvere, ktoré chránili vstup do hlavnej siene, a ďalej uháňal dlhou širokou sálou lemovanou miestnosťami plnými vojakov – a aj ozubených kolies, kladiek a ďalších mechanizmov používaných na zdvíhanie a spúšťanie hradnej brány –, až nakoniec plnou rýchlosťou vrazil do padacej mreže prehradzujúcej cestu k miestu, kde stál Roran vo chvíli, keď sa veža zrútila.

Mreža sa pod jeho nárazom ohla, ale železo nepovolilo.

Zapotácal sa o krok naspäť.

Nasmeroval silu uloženú v diamantoch v opasku Belota Múdrego do *Brisingra*, odčerpal z drahokamov cennú zásobu energie a rozdúchal oheň meča do neznesiteľnej sily. Vydal bezslovný výkrik, natiahol ruku za seba a udrhel do padacej mreže. Pokropili ho oranžové a žlté iskry, narobili mu jamky do rukavíc aj do tuniky a popálili ho na holej koži. Kúsok roztaveného syčiaceho železa mu kvapol na špičku topánky. Šklbol nohou a striasol ho.

Po tretej rane sa odlomil stred mreže. Odseknuté konce kovových tyčí boli dobiela rozpálené a osvetľovali okolie tlmenou žiarou.

Eragon nechal plamene stúpajúce z *Brisingra* zhasnúť a prešiel otvorom, ktorý si vysekal.

Utekal doľava, potom doprava a zasa doľava po chodbe, ktorá sa klukatila, aby spomalila postup prípadných útočníkov, ktorým by sa podarilo vstúpiť do veže.

Keď zabočil za posledný roh, uvidel svoj cieľ: vstupnú halu zavalenú troskami. Ani jeho bystrý elfí zrak nedokázal v prítmí rozoznať viac než hlavné obrysy, lebo padajúce kamene uhasili pochodne na stenách. Začul čudné vrčanie a šramot, akoby sa nejaké nemotorné zviera prehrabávalo sutinami.

„Naina,“ zašepkal.

Priestor ožiarilo vznášajúce sa modré svetlo a v ňom pred sebou zbadal Rorana pokrytého prachom, krvou, popolom, ako hrozivo cerí zuby, stojí nad mŕtvolami dvoch vojakov a zápolí s tretím.

Vojak prižmúril oči, keď sa rozjasnilo. Roran využil mužovo rozptýlenie a stlačil ho na kolená, vzal dýku z jeho opasku a zabodol mu ju pod okraj čeluste.

Vojak dvakrát kopol a znehybnel.

Keď sa Roran dychčiac zodvihol, z prstov mu kvapkala krv. S čudne meravým výrazom sa pozrel na Eragona.

„Už bolo načas...“ dostal zo seba. Potom obrátil oči stĺpkom a omdlel.

TIENE NA OBZORE

A k chcel Eragon Rorana zachytiť, skôr než sa zvalí na zem, musel pustiť Brisingr, čo sa mu veľmi nepáčilo. Roztvoril však dľaň a meč zacinkal o kameň, práve keď mu bezvládnym bratanec klesol do náručia.

„Je vážne zranený?“ opýtala sa Arya.

Eragon sa prekvapene mykol, keď zistil, že elfka s Blödhgarmom stoja vedľa neho. „Hádam nie.“ Párkrát poplieskal Rorana po zaprášených lícach. V nevýraznej ľadovomodrej žiare kúzla vyzeral vyčerpane. Oči mu lemovali pomliaždeniny a pery mali fialkastý odtieň, akoby si ich zafarbil štavou z ostružín. „No tak, preber sa.“

Po pár sekundách sa Roranovi zachveli viečka. Otvoril oči a zmätene sa rozhliadol. Eragona zaplavila taká silná úľava, že ju cítil na jazyku. „Na chvíľu si stratil vedomie,“ vysvetlil bratancovi.

„Aha.“

Žije! ohlásil Eragon Zafire. Podstúpil riziko kratučkému okamihu spojenia.

Cítil jej radosť. *To je dobre. Zostanem tu a pomôžem elfom odsunúť kamene. Keď ma budeš potrebovať, zakrič a ja si k tebe nájdem cestu.*

Roranovo krúžkové brnenie zacinkalo, keď mu Eragon pomáhal na nohy. „Čo ostatní?“ opýtal sa a kývol bradou k hromade trosiek.

Roran pokrútil hlavou.

„Si si istý?“

„Tam dolu nemohol nikto prežiť. Ja som unikol len preto... lebo ma šťastie chránil previs nad dverami.“

„Si v poriadku?“

„Čože?“ zamračil sa Roran a tváril sa roztržito, akoby mu tá myšlienka ani nenapadla. „Som... Možno mám zlomené zápästie. Nič vážne.“

Eragon vrhol ospravedlňujúci pohľad na Blödhgarma. Na elfovej tvári sa mihol nepatrný náznak nespokojnosti, ale podišiel k Roranovi a jemne ho oslovil: „Keby si dovolil...“ Natiahol ruku k Roranovmu zranenému zápästiu.

Kým sa Blödhgarm lopotil s Roranom, Eragon zdvihol Brisingr a spolu s Aryou hliadkovali pri vchode pre prípad, že by na nich nebodaj zaútočili nejakí ľahkomyseľní vojaci.

„Tak, hotovo,“ povedal Blödhgarm a vrátil sa k ostatným. Roran pokrútil zápästím, aby ho vyskúšal.

Spokojne elfovi poďakoval, potom spustil ruku a pohľadal na zemi medzi sutinami svoje kladivo. Upravil si brnenie a pozrel sa smerom k vchodu. „Už mám dosť toho Bradburna,“ povedal zdanlivo pokojným tónom. „Už pridlho sedí na svojom tróne a podľa mňa by sme ho mali odbremeniť od jeho povinností. Súhlasíš, Arya?“

„Áno,“ prisvedčila.

„Dobre, poďme sa poobzerať po tom pupkatom starom hlupákovi. Dám mu pár nežných štuchancov kladivom na pamiatku všetkých, ktorých sme dnes stratili,“ navrhol Roran.

„Pred pár minútami bol v hlavnej sále,“ podotkol Eragon. „Pochybujem však, že tam čaká, kým sa vrátíme.“

Roran pokýval hlavou. „Tak si ho budeme musieť nájsť.“ A vyrazil dopredu.

Eragon ukončil svetelné zaklínadlo a ponáhlal sa za bratancom s Brisingrom v pohotovosti. Arya s Blödhgarmom sa držali tak blízko neho, ako im to kľukatá chodba dovoľovala.

Miestnosť, do ktorej chodba ústila, bola prázdna, rovnako ako hlavná sála hradu, kde nedávnu prítomnosť desiatok vojakov a hodnostárov dokazovala jedine hojdajúca sa helmica na zemi.

Eragon s Roranom prebehli okolo mramorového stupňa a Eragon prispôbil rýchlosť Roranovmu tempu. Vykopli dvere naľavo od stupňa a hnali sa hore po schodoch.

Na každom poschodí sa zastavili, aby Blödhgarm pátral v mysli po miestodržiteľovi Bradburnovi a jeho sprievode, ale nenašiel po nich nijaké stopy.

Keď dorazili na tretie poschodie, Eragon začul splašené kroky a uvidel, ako klenutú chodbu pred Roranom zaplnila húština kopijí. Jedna bodla Rorana do líca a pravého stehna a koleno sa mu sfarbilo od krvi. Zareval ako ranený medveď a začal mlátiť do kopijí štítom v snahe pretlačiť sa posledných pár krokov von zo schodiskovej šachty. Muži v panike kričali.

Eragon si prehodil Brisingr do ľavej ruky, potom sa prekázol okolo Rorana, chytil jednu kopiju za násadu a vytrhol ju z čejsi ruky. Obrátil kopiju a hodil ju do stredu medzi mužov natlačených v klenuťom priechode. Niekoľko vykríkol a v hradbe tiel sa objavila medzera. Eragon to ešte niekoľkokrát zopakoval a onedlho sa počet vojakov tak znížil, že Roran ich dokázal vytlačiť zo schodiskovej šachty.

Dvanásť ostatných vojakov sa rozmiestnilo po širokej podeste so stĺpovým zábradlím, aby získali manévrovací priestor. Roran znova zareval a vrhol sa na najbližšieho muža. Odrazil jeho meč, skočil k nemu a udel ho do helmy, takže zacinkala ako železný hrniec.

Eragon rýchlo prebehol cez odpočívadlo a pustil sa do dvojice vojakov stojacich blízko seba. Zrazil ich na zem a jediným bodnutím Brisingra poslal oboch na onen svet. Vzápätí vzduchom k nemu prisvišťala roztočená sekera. Prikrčil sa, prehodil jedného muža cez zábradlie a vzápätí sa zbavil dvoch ďalších, čo ho chceli vypitvať zahnutými dýkami.

Potom medzi mužov nečujne vbehli Arya s Blödhgarmom. Vďaka elfskej ladnosti pôsobil ich zápas skôr ako šikovne zinscenované predstavenie než odporná bitka, akou bola väčšina bojov.

V prívale rinčiaceho kovu, zlámaných kostí a odseknutých končatín tí štyria pobili zvyšok vojakov. Ako vždy bitka Eragona vzpru-

žila. Pripadal si, akoby naňho niekto vylial vedro studenej vody. Vnímal jasnejšie než pri akejkolvek inej činnosti.

Roran sa predklonil, oprel sa rukami o kolená a ťažko odľukoval, akoby práve dokončil preteky.

„Mám?“ opýtal sa Eragon a ukázal na rezné rany na jeho líci a stehne.

Roran zopár ráz vyskúšal, či ho zranená noha udrží. „To počká. Najprv podme nájsť Bradburna.“

S Eragonom na čele zamierili naspäť do schodiskovej šachty a opäť stúpali nahor. Po ďalších piatich minútach hľadania ho nakoniec našli zabarikádovaného v najvyššej komnate v najzápadnejšej veži hradu. Eragon, Arya a Blödhgarm pomocou mnohých zaklínadiel rozobrali dvere a horu nábytku nahromadeného za nimi. Keď spolu s Roranom vošli dnu, vysokopostavení sluhovia a hradná stráž, ktorí sa zhromaždili pred Bradburnom, zbledli a väčšina z nich sa roztriasla od strachu. Eragonovi sa uľavilo, že nemusel zabiť viac než troch strážnikov, aby prinútili skupinu odložiť zbrane a vzdať sa. Potom si Arya stala proti Bradburnovi, ktorý po celý čas mlčal, a vyzvala ho: „Prikážete svojmu vojsku, aby sa vzdalo? Zostalo len pár vojakov, ale ešte vždy môžete zachrániť ich životy.“

„To neurobím, aj keby som mohol,“ odsekol Bradburn hlasom takým plným nenávistného a uštipačného výsmechu, až ho Eragon takmer udurel. „Nečakaj odo mňa nijaké ústupky, elfka. Nevydám svojich mužov prostým, neprirodzeným bytostiam, ako si ty. Smrť bude pre nich lepšia. A nemysli si, že ma nalákaš na sladké slová. Viem o vašom spojení s urgalmi a skôr by som veril hadovi než niekomu, kto sa delí o chlieb s tými netvormi.“

Arya prikývla a natiahla ruku s otvorenou dlaňou k Bradburnovmu lícu. Zavrela oči a na nejaký čas obaja znehybneli. Eragon zapátral v mysli a začítil prudký súboj vôlí, keď si Arya prerážala cestu cez Bradburnove obrany. Trvalo to celú minútu, ale nakoniec ovládla jeho myseľ a pustila sa do vyvolávania a skúmania jeho spomienok, kým neodhalila charakter jeho ochranných kúzel.

Potom prehovorila starodávnym jazykom a vyriekla zložité zaklínadlo, aby tie obrany obišla a Bradburna uspala. Keď skončila, zavrel oči a s povzdychom sa jej zosunul do náručia.

„Zabila ho!“ zareval jeden strážnik a medzi mužmi sa začali ozývať výkriky strachu a pobúrenia.

Kým sa ich Eragon pokúšal presvedčiť, že to nie je pravda, začul, ako sa niekde v diaľke roznepala vardenská trúbka. Onedlho sa ozvala ďalšia, tentoraz už bližšie, potom ešte ďalšia a neskôr zachytil útržky niečoho ako slabý jasot z nádvorja pod nimi.

S Aryou si vymenili zmätené pohľady a postupne vyzreli zo všetkých okien komnaty.

Na západ a na juh sa rozprestierala Belatona. Bolo to veľké prekvitajúce mesto, jedno z najväčších v Kráľovstve. Neďaleko hradu sa vypínali pôsobivé kamenné budovy so šikmými strechami a s arkierovými oknami, o kúsok ďalej stáli omietnuté drevené domy. V niekoľkých hrazdených budovách počas bojov vypukol požiar a dym naplňal vzduch hnedým oparom, ktorý štípal v očiach aj krkoch.

Asi míľu juhozápadne od mesta sa rozprestieral vardenský vojenský tábor: dlhé rady vyblednutých vlnených stanov lemované kolmi a výkopmi a pár veľkých stanov v žiarivých farbách s vlajkami a so zástavami. Na holej zemi ležali stovky zranených. V stanoch liečiteľov už totiž nebolo voľné miesto.

Severne od mesta, za dokmi a skladmi, sa nachádzalo jazero Leona, rozľahlá vodná plocha, na ktorej sa občas objavil hrebeň vlny.

Od západu sa po nebi blížila kopa čiernych mračien, ktorá sa týčila vysoko nad mestom a zrejme ho mala onedlho zahaliť do záhybov dažďa padajúceho z oblohy ako suknica. Tu a tam sa v hĺbinách búrky zablesklo modravé svetlo a hromy burácali ani rozúrená beštia.

Eragon však nikde nevidel príčinu rozruchu, ktorý prilákal jeho pozornosť.

Pribehli s Aryou k oknu priamo nad nádvorím. Zafira spolu so skupinou mužov a elfov práve dokončila odpratávanie kameňov

pred hradnou vežou. Eragon zapískal, a keď dračica zodvihla oči, zamával jej. Jej dlhé čeľuste sa roztvorili do zubatého úškľabku a vyfúkla k nemu stužku dymu.

„Hej! Čo sa deje?“ zakričal Eragon.

Jeden z Vardenov stojacich na hradbách zodvihol ruku a ukázal na východ. „Tieňobijca, pozri sa! Prichádzajú mačkolaci! Mačkolaci idú!“

Eragonovi prebehol mráz po chrbte. Pozrel sa smerom, ktorý mu muž naznačil, a tentoraz uvidel veľa malých záhadných postáv vynárajúcich sa spoza kopčeka niekoľko míľ odtiaľ, na druhej strane rieky Jiet. Niektorí kráčali po štyroch, iní po dvoch, ale boli príďaleko, aby mohol s istotou vyhlásiť, že ide o mačkolakov.

„Je to možné?“ začudovala sa Arya.

„Neviem... Nech je to ktokoľvek, onedlho to zistíme.“

KRÁĽ MAČKOLAKOV

Eragon stál na stupienku v hlavnej sále hradnej veže, hneď napravo od Bradburnovho trónu. Ľavú ruku mal položenú na hlavici Brisingra zasunutého v pošve. Z druhej strany stál hlavný veliteľ Vardenov Jörmundur s helmickou pod ľavou pazuchou. Hnedé, na bokoch prešedivené vlasy mal zopnuté dozadu do dlhého vrkoča. Na úzkej tvári mal prázdny výraz človeka, ktorý je zvyknutý čakať na druhých. Eragon si všimol, že spod chrániča pravého predlaktia mu vyteká pramienok krvi. Vojvoda musel byť zranený, ale bolesť nedal najavo.

Medzi nimi sedela ich vodkyňa Nasuada, oslnivá v zelenožltých šatách, do ktorých sa obliekla len pred chvíľkou, keď vymenila žiarivé vojnové rúcho za odev vhodnejší na panovanie. Biely plátenný obväz na ľavej ruke svedčil o tom, že aj na nej nedávny boj zanechal stopu.

Tlmeným hlasom, aby ju počuli len Eragon s Jörmundurcom, povedala: „Keby sa nám tak podarilo získať ich podporu...”

„Čo však budú chcieť na revanš?“ opýtal sa Jörmundur. „Truhlice máme takmer prázdne a budúcnosť je neistá.“

Nasuade sa pri odpovedi sotva pohli pery. „Možno čakajú len na príležitosť pomstiť sa Galbatorixovi. Ak to tak nie je, budeme musieť nájsť niečo iné než zlato, čím by sme ich presvedčili, aby sa k nám pridali.“

Na chvíľu sa medzi nimi rozhostilo ticho.

„Mohla by si im ponúknuť zopár sudov smotany,“ nadhodil Eragon po chvíli, čo Jörmundura úprimne rozosmialo. Aj Nasuada sa ticho zasmiala.

Ich rozhovor prerušilo trúbenie spreď hlavnej sály. Potom cez otvorené dvere na druhom konci siene vstúpilo plavovlasé páža oblečené do tuniky so znakom Vardenov – s bielym drakom držiacim ružu nad mečom, ktorý mieril dolu na červenú plochu. Páža zabúchalo o podlahu obradnou palicou a tenulinkým spevavým hlasom ohlásilo: „Jeho najvznešenejšia kráľovská výsosť Grimrr Pollabka, kráľ mačkolakov, pán osamelých miest, vládca nočných území a ten, čo kráča sám.“

Čudný titul: *ten, čo kráča sám*, poznamenal Eragon smerom k Zafire.

Zaslúžený, povedala by som, odvetila a on vycítil jej pobavenie, aj keď nedoviedel na miesto v hradnej veži, kde ležala stočená do ozrutného kľbka.

Páža ustúpilo a cez dvere vkráčal Grimrr Pollabka v ľudskej podobe, nasledovaný ďalšími štyrmi mačkolakmi, nečujne našľapujúcimi na veľké chlpaté labky. Tí štyria sa podobali na Solembuma, jediného mačkolaka, ktorého Eragon dosiaľ videl vo zvieracej podobe: mali mohutné plecía a dlhé nohy, krátke tmavé pásy chlprav okolo krku a v kohútiku, strapaté uši a chvosty s čiernou špičkou, ktorými ladne mávali z boka na bok.

Grimrr Pollabka sa však nepodobal na nijakého človeka ani na zviera, ktoré Eragon videl. Meral približne štyri stopy ako trpaslíci, ale s trpaslíkom ani s človekom by si ho nikto nepomýlil. Mal drobnú špicatú bradu, široké lícne kosti a spod obočia zatočeného dohora mu vykúkali zošíkmené zelené oči lemované vejárovitými riasami. Čierne strapaté vlasy mu vpredu padali do čela a na bokoch a vzadu mu splývali na plecía, kde boli hladké a lesklé ako srst jeho spoločníkov. Eragon nedokázal odhadnúť jeho vek.

Jediným Grimrrovým odevom bola hrubá kožená vesta a bedrová zásterka z králičej kože. Vpredu na veste mal priviazané lebký

asi tucta zvierat – vtákov, myší a ďalšej drobnej zveri –, ktoré pri chôdzi štrngali o seba. Spod pásika bedrového rúška mu z puzdra šikmo vytrčala dýka. Na červenohnedej koži mal početné jazvy, úzke a biele ako škrabance na starom stole. A ako naznačovalo jeho meno, chýbali mu dva prsty na ľavej ruke – zrejme mu ich niekto odhryzol.

Napriek svojim jemným črtám bol Grimrr bezpochyby samec: mal tvrdé šlachovité svaly na ramenách a hrudi, útle boky a pevný krok, ktorým sa pomaly blížil k Nasuade.

Nik z mačkolakov si podľa všetkého nevšimol ľudí zoradených po oboch stranách siene, až kým sa Grimrr nedostal do blízkosti bylinkárky Angely, ktorá stála vedľa Rorana a šiestimi ihlicami súčasne plietla pruhovanú ponožku.

Keď Grimrr zbadal bylinkárku, prižmúril oči a vlasy sa mu zavlňili a naježili rovnako ako srst' jeho štyroch strážcov. Ohrnul pery, odkryl pár zahnutých bielych hryzákov a na Eragonov úžas krátko a hlasno zasyčal.

Angela zodvihla oči od ponožky s vlažným sebaistým výrazom. „Píp píp,“ povedala.

Eragon si chvíľu myslel, že mačkolak na ňu skočí. Na Grimrovom krku a líkach naskákali tmavočervené škvrny, nozdry sa mu rozšírili a ticho na ňu zaprskal. Ostatní mačkolaci sa prikrčili s ušami tesne pritlačenými k hlavám, pripravení vrhnúť sa na ňu.

Eragon začul, ako ľudia po celej sále povytiahli čepele z puzdier. Grimrr ešte raz zasyčal, potom sa od bylinkárky odvrátil a pokračoval v chôdzi. Keď posledný mačkolak míňal Angelu, zodvihol labu a kradmo sa ohnal po šnúrke priadze, ktorá visela z Angeliých ihlíc, ako by to urobila rozmaznaná domáca mačka.

Zafiru to zmiatlo rovnako ako Eragona. *Píp píp?* opýtala sa.

Pokrčil plecami, lebo zabudol na to, že ho nevidí. *Ktovie, prečo Angela niečo robí alebo hovorí.*

Grimrr konečne došiel k Nasuade. Zastavil sa pred ňou a nepatrne sklonil hlavu, aby dal najavo vrcholnú sebaistotu, dokonca

namyslenosť charakteristickú pre mačky, drakov a niektoré urodzené ženy.

„Pani Nasuada,“ prehovoril. Mal prekvapujúco hlboký hlas, ktorý by sa hodil skôr na tlmené prerývané vrčanie samcovi divej mačky než chlapcovi, na ktorého sa podobal.

Nasuada tiež sklonila hlavu. „Kráľ Pollabka, srdečne vás vítam medzi Vardenmi, vás aj celú vašu rasu. Ospravedlňte nášho neprítomného spojenca kráľa Orrina zo Surdy. Nemohol vás privítať, ako si želal, lebo dosiaľ so svojimi vojakmi bráni naše západné krídlo pred Galbatorixovými oddielmi.“

„Samozrejme, pani Nasuada,“ odpovedal Grimrr, a keď prehovoril, jeho ostré zuby sa zablýskali. „K nepriateľom sa nikdy nesmiete obracať chrbtom.“

„Napriek tomu... Čomu vďačíme za nečakané potešenie z tejto návštevy, vaša výsosť? Mačkolaci boli vždy povestní svojou uzavretosťou a samotárstvom, ako aj tým, že sa nezapájajú do sporov svojej doby, najmä od pádu Jazdcov. Človek by takmer povedal, že váš rod posledných sto rokov pôsobí skôr ako legenda než ako skutočnosť. Prečo ste sa teda teraz rozhodli ukázať?“

Grimrr zodvihol pravú ruku a namieril ohnutý prst zakončený pazúrovým nechtom na Eragona.

„Kvôli nemu,“ zavrčal mačkolak. „Jeden lovec nezaútočí na iného, kým ten druhý neodhalí svoju slabinu. A Galbatorix nám tú svoju už ukázal: nezabije Eragona Tieňobijcu ani Zafiru Žiarivú šupinu. Na túto príležitosť sme dlho čakali a chceme sa jej chopiť. Galbatorix sa naučí mať z nás strach a nenávidieť nás, až si nakoniec uvedomí, akú veľkú chybu spravil, a zistí, že sme ho zničili my. A aká lahodná bude táto pomsta, lahodná ako kus jemného mäsa z mladého kanca!“

„Nadišiel čas, ľudia,“ pokračoval mačkolak, „aby všetky rasy, dokonca aj mačkolaci, spolu povstali a ukázali Galbatorixovi, že nezlomil našu vôľu bojovať. Pridáme sa k vášmu vojsku, pani Nasuada, ako nezávislí spojenci a pomôžeme vám to dosiahnuť.“

Eragon nedokázal rozoznať, čo si myslí Nasuada, ale jeho aj Zafiru mačkolakova reč ohromila.

Po krátkej odmlke Nasuada povedala: „Výsost, vaše slová veľmi lahodia môjmu uchu. No prv než prijmem vašu ponuku, musíte mi odpovedať na pár otázok, ak súhlasíte.“

S výrazom neochvejnej ľahostajnosti Grimrr mávol rukou. „Súhlasím.“

„Musím priznať, že vaša rasa bola taká tajuplná a taká nepostihnuteľná, že som o vašej výsosti až do dnešného dňa nepočula. Vlastne som ani nevedela, že máte nejakého vládcu.“

„Nie som taký kráľ ako tí vaši,“ odvetil Grimrr. „Mačkolaci spravidla uprednostňujú samotu, ale ak ideme do vojny, aj my si musíme zvoliť vodcu.“

„Chápem. Hovoríte teda v mene celej svojej rasy alebo len za tých, čo pricestovali s vami?“

Grimrrova hrud' sa zodvihla a zatváril sa ešte samolúbejšie. „Pani Nasuada, hovorím v mene celého svojho druhu,“ zapriadol spokojne. „Prišiel sem bojovať každý zdatný mačkolak v Alagaëzii – okrem tých, čo sa starajú o mladé. Je nás málo, ale zúrivosťou v boji sa nám nikto nevyrovná. Velím aj jednotvarom, hoci nemôžem hovoriť v ich mene, lebo jednotvary sú nemé ako iné zvieratá. Napriek tomu urobia to, čo od nich budeme chcieť.“

„Jednotvary?“ začudovala sa Nasuada.

„Vy im hovoríte mačky. Nevedia meniť svoju podobu ako my.“

„A tiež podliehajú vášmu veleniu?“

„Áno. Obdivujú nás... čo je celkom prirodzené.“

Ak hovorí pravdu, povedal Eragon Zafire, mačkolaci by nám mohli veľmi pomôcť.

Potom sa Nasuada opýtala: „A čo od nás požadujete výmenou za svoju pomoc, kráľ Pollabka?“ Letmo sa pozrela na Eragona, usmiala sa a dodala: „Môžeme vám ponúknuť toľko smotany, koľko si budete želať, ale okrem toho sú naše zdroje obmedzené. Ak vaši bojovníci očakávajú, že im za utrpenie zaplatíme, obávam sa, že ich sklame.“

„Smotana je pre mačiatka a zlato nás vôbec nezaujíma,“ vyhlásil Grimrr. Počas reči zodvihol pravú ruku a ospalo si prezrel nechty. „Máme takéto podmienky: každý z nás dostane dýku, s ktorou bude bojovať, pokiaľ nejakú nemá. Každý z nás bude mať dve súpravy brnenia na mieru – jednu na boj, keď stojíme na dvoch, a jednu, keď sme na štyroch. Nepotrebuje nijaký iný výstroj: nijaké stany, prikrývky, taniere ani lyžice. Každému z nás sľúbite jednu kačku, tetova, kurča alebo podobného vtáka na deň a na každý druhý deň misku čerstvo posekanej pečene. A keby sme sa rozhodli, že svoje jedlo nezjeme, odložíte ho pre nás. Ak túto vojnu vyhráte, každý, kto sa stane vašim ďalším kráľom – a všetci, čo získajú tento titul po ňom –, bude mať na čestnom mieste vedľa trónu mäkký vankúš, kam sa bude môcť usadiť jeden z nás, ak budeme chcieť.“

„Vyjednávate ako trpasličí zákonodarca,“ odmerane povedala Nasuada. Naklonila sa k Jörmundurovi a Eragon ju počul zašepkať: „Máme dosť pečene, aby sme ich všetkých nakrmlili?“

„Myslím, že áno,“ potvrdil Jörmundur rovnako tlmeným hlasom. „Záleží však na veľkosti tej misky.“

Nasuada sa vystrela na tróne. „Dve súpravy brnenia je priveľa, kráľ Pollabka. Vaši bojovníci sa budú musieť rozhodnúť, či chcú bojovať ako mačky, alebo ako ľudia, a potom sa riadiť týmto rozhodnutím. Nemôžem si dovoliť vybaviť ich na oba spôsoby boja.“

Eragon si bol istý, že keby Grimrr mal chvost, pohadzoval by ním sem a tam. Takto mačkolak len zmenil postoj, akoby nevydržal stáť dlho na jednom mieste. „Dobre, pani Nasuada.“

„Je tu ešte niečo: Galbatorix má všade svojich vyzvedačov a zabíjakov. Preto sa môžete pridať k Vardenom len pod podmienkou, že dovolíte, aby jeden z našich čarodejov preskúmal vaše spomienky. Musíme sa ubezpečiť, že Galbatorix nad vami nemá nijakú moc.“

Grimrr si odfrkol. „Boli by ste hlúpi, keby ste to neurobili. Ak má niekto odvahu čítať naše myšlienky, nech tak urobí. No nie ona,“ zdôraznil a otočil sa, aby ukázal na Angelu. „Ona nikdy.“

Nasuada zaváhala a Eragon videl, že by sa rada opýtala prečo, ale ovládla sa. „Dohodnuté. Okamžite pošlú po čarodejov, aby sme mohli túto vec čo najrýchlejšie vyriešiť. Ak nezistia nič nežiaduce – a tým som si istá –, bude mi ctou ustanoviť spojenectvo medzi vami a Vardenmi, kráľ Pollabka.“

Pri jej slovách všetci ľudia v sále vrátane Angely začali nadšene tlieskať. Dokonca aj elfovia vyzerali potešení.

Mačkolaci na to však nijako nereagovali, iba pre nepríjemný hluk sklopili uši dozadu.

NÁSLEDKY

Eragon zastonal a oprel sa o Zafiru. Položil si ruky na kolená, skĺzol po jej hrboľatých šupinách, kým nedosadol na zem, a potom natiahol nohy.

„Som hladný!“ zvolal.

Boli so Zafirou na nádvorí hradu, kúsok od mužov, čo priestor upratovali – nakladali na vozy kamene rovnako ako telá mŕtvych –, aj od ľudí, čo prúdili dnu a von z poškodenej budovy. Mnohí sa zúčastnili na audiencii kráľa Pollabku a teraz odchádzali, aby sa venovali iným záležitostiam. Neďaleko stál na stráži Blödhgarm so štyrmi ďalšími elfmi.

„Oj!“ vykrikol niekto.

Eragon zodvihol zrak. Z hradnej veže k nemu kráčal Roran. Pár krokov za ním cupitala Angela, až jej priadza viala vo vzduchu, ako sa snažila udržať s ním tempo.

„Kam sa chystáš?“ opýtal sa Eragon, keď pred ním bratanec zastal.

„Pomôcť zabezpečiť mesto a postarať sa o väzňov.“

„Aha...“ Eragon preletel pohľadom po nádvorí plnom vzruchu a potom sa pristavil na Roranovej dobitej tvári. „Bojoval si dobre.“

„Ty tiež.“

Nato presunul pozornosť na Angelu, ktorá už zasa plietla a jej prsty sa pohybovali tak rýchlo, že ich nestíhal sledovať. „Píp píp?“ opýtal sa.

Po tvári jej prebehol prešibaný výraz a potriasla hlavou, až jej poskočili objemné kučery. „To je príbeh na inokedy.“

Bez námietok prijal jej vyhýbavú odpoveď. Nečakal, že by mu to vysvetlila. To robila len málokedy.

„A vy?“ opýtal sa Roran, „Kam pôjdete vy?“

My si pôjdeme zohnať nejaké jedlo, odpovedala Zafira a štuchla do Eragona ňufákom, až zacítil jej horúci dych.

Roran prikývol. „To znie úplne najlepšie. Takže sa uvidíme večer v tábore.“ Keď sa otočil na odchod, dodal: „Pozdravte odo mňa Katrinu.“

Angela zastrčila pletenie do prešívanej tašky, ktorú mala uviazanú okolo pása. „Myslím, že aj ja už pôjdem. Musím dozrieť na odvar, čo sa mi varí v stane, a nájsť jedného mačkolaka.“

„Grimrra?“

„Nie, nie – jednu starú priateľku, Solembumovu matku. Teda, ak ešte žije. Dúfam, že áno.“ Zodvihla ruku k čelu, palec a ukazovák spojila do krúžku a prehnane veselo vykrikla: „Tak, majte sa!“ a odbehla.

Vysadni mi na chrbát, vyzvala Zafira Eragona, zodvihla labu, a nechala ho tak bez opory.

Vyšplhal sa do sedla za jej krkom a dračica za zvuku kože súchajúcej sa o kožu rozťahla obrovské krídla. Ten pohyb vytvoril závan takmer nečujného vetra, ktorý sa šíril ako vlny na rybníku. Po celom nádvorí sa ľudia zastavovali, aby sa na ňu pozreli.

Keď zodvihla krídla nad hlavu, Eragon zbadal sieť fialkastých žíl, ktoré v nich pulzovali a premieňali sa na prázdne červíčie chodbičky, keď tlak krvi medzi údermi jej mocného srdca poľavoval. Potom to s ním šklblo a svet okolo neho sa bláznivo naklonil, lebo Zafira vyskočila z nádvorí na vrchol hradieb, kde chvíľu balansovala na cimburí, až praskali kamene medzi špičkami jej pazúrov. Pevne sa chytil ostňa na krku pred sebou, aby sa udržal.

Svet sa znova nahol a Zafira vystrelila hore. Eragon ucítil štipľavú chuť a zápach a začali ho páliť oči z hustého dymu, ktorý sa držal nad Belatonou ako prikrývka bolesti, zlosti a zármutku. Zafira dvakrát silno mávla krídlami a vynorila sa z dymu do slnečného

svitu nad rozhorúčenými ulicami mesta. Potom prestala pohybovať krídlami, plachtila v kruhoch a dovolila stúpajúcemu horúcemu vzduchu, aby ju vynesol ešte vyššie.

Hoci bol Eragon unavený, vychutnával si veľkolepý výhľad. Hrmíaca búrka sa každú chvíľu chystala pohltiť celú Belatonu. Jej predný okraj žiaril nabiele a trblietal sa, kým o kus ďalej sa prevaľovali kopovité mračná atramentovej farby, ktorá skrývala ich obsah okrem okamihov, keď ich prežiarili blesky. Inde Eragonovu pozornosť upútalo trblietavé jazero či stovky malých zelenajúcich sa fariem roztrúsených po krajine, ale nič z toho nebolo také pôsobivé ako hora mrakov.

Ako vždy mal pocit výsady, že môže hľadiť na svet z takej výšky, lebo si uvedomoval, ako málo ľudí dostane v živote šancu zalieť sa na drakovi.

Zafira nepatrne pohla krídlami a začala plachtiť dolu pomedzi sivé stany, ktoré tvorili vardenský tábor.

Od západu zavial silný vietor, zvestujúci blížiacu sa búrku. Eragon sa nahrbil a ovinul ruky ešte pevnejšie okolo ostňa na Zafirinom krku. Sledoval, ako cez pole pod nimi uháňajú lesklé vlnky stebiel ohýbaných narastajúcim vetrom. Rozvlnená tráva mu pripomínala kožuch obrovského zeleného zvierata.

Zafira sa prehnala ponad stany a spustila sa k čistine vyhradenej pre ňu. Nejaký kôň vystrašene zaerdžal. Eragon sa zodvihol v sedle, zatiaľ čo dračica roztiahla krídla a spomalila, až sa takmer zastavila nad rozhrabanou zemou. Náraz vyhodil Eragona dopredu.

Prepáč, ospravedlnila sa mu. Snažila som sa pristáť čo najplynulejšie.

Ja viem.

Už keď Eragon zosadal, uvidel, ako sa k nemu ponáhľa Katrina. Dlhé gaštanové vlasy jej cestou poletovali okolo hlavy. Vietor jej obopol šaty okolo tela a odhalil oblinu jej rastúceho bruška.

„Čo je nové?“ zavolala s obavou v hlase.

„Počula si o mačkolakoch?“

Prikývla.

„Nijaké ďalšie dôležité správy nemám. Roran je v poriadku. Mám ťa od neho pozdravovať.“

Viditeľne sa jej uľavilo, ale jej znepokojenie sa napriek tomu úplne nevytratil. „Takže sa mu nestalo nič?“ ukázala na prstienok na ľavom prostredníku. Bol to jeden z dvoch prsteňov, ktoré Eragon pre ňu a Rorana naplnil čarodejnou mocou, aby vedeli, keby sa ten druhý ocitol v nebezpečenstve. „Asi pred hodinou som čosi zacítila a bála som sa, že...“

Eragon pokrútil hlavou. „Roran ti o tom porozpráva. Má zopár škrabancov a modrín, inak nič. No vyľakal ma na smrť.“

Katrinine obavy ešte narástli. Potom sa s badateľným premáhaním usmiala. „Aspoňže ste obaja nažive.“

Rozlúčili sa a Eragon so Zafirou vyrazili do jedného z jedálenských stanov blízko vardenských ohňov, kde sa varilo. Tam sa pustili do mäsa a medoviny, zatiaľ čo okolo nich skučal vietor a návaly dažďa búchali do trepotajúceho sa stanu.

Keď Eragon zahryzol do plátku pečeného bravčového žalúdka, Zafira sa opýtala: *Je to dobré? Lahodné?*

„Mhmm,“ pochvaľoval si Eragon a po brade mu stekali pramienky šťavy.

SPOMIENKY MŔTVYCH

Galbatorix je nepredvídateľný šialenec, ale vo svojich úvahách sa dopúšťa aj chýb, ktoré by obyčajný človek nespravil. „Ak ich dokážeš nájsť, Eragon, potom ho možno so Zafirou porazíte.“ Brom si s vážnou tvárou vytiahol fajku z úst. „Dúfam, že to dokážete. Mojou najväčšou túžbou je, aby ste ty a Zafira žili dlhý a plodný život bez strachu z Galbatorixa a Kráľovstva. Kiežby som vás mohol ochrániť pred všetkými nebezpečenstvami, čo na vás číhajú, ale, žiaľ, to nie je v mojich silách. Jediné, čo môžem urobiť, je poradiť ti a naučiť ťa, čo stihnem, teraz, kým som ešte tu... syn môj. Nech sa s tebou stane čokoľvek, vedz, že ťa milujem rovnako, ako ťa milovala tvoja matka. Nech ti bdelé hviezdy svietia, Eragon, Bromov syn.“

Eragon otvoril oči, keď jeho spomienka pohasla. Strop stanu nad jeho hlavou sa po ležaku prehol dnu ako prázdny vak na vodu. Z preliačenej časti plachty stiekla kvapka vody, dopadla mu na pravé stehno, vsiakla cez gamaše a zamrazila ho na koži. Vedel, že by mal napnúť stanové laná, ale nechcelo sa mu vstať z lôžka.

Brom ti o Murtaghovi nikdy nič nepovedal? Nikdy ti nespomenul, že sme nevlastní bratia?

Aj keď sa ma budeš pýtať znova a znova, nezmeníš tým moju odpoveď, odvetila mu Zafira schúlená pred stanom.

Prečo ti to nepovedal? Prečo to neurobil? Musel predsa o Murtaghovi vedieť. Nemohol o ňom nevedieť.

Zafira zareagovala až po chvíli: Brom mal iste svoje dôvody, ale predpokladám, že považoval za dôležitejšie povedať ti, ako mu na tebe záleží, a dať ti čo najviac rád, než tráviť čas rozpráváním o Murtaghovi.

Mohol ma aspoň varovať! Bolo by stačilo pár slov.

Nemôžem s istotou povedať, čo ho k tomu viedlo, Eragon. Musíš sa zmieriť s tým, že na niektoré otázky o Bromovi nikdy nedostaneš odpoveď. Dôveruj jeho láske a nedovoľ, aby ťa také veci rozrušovali.

Eragon sa pozrel ponad hrudník na svoje ruky. Položil dlane palcami k sebe. Jeho ľavý palec mal viac záhybov na druhom kĺbe než ten pravý a pravý palec mu pretínala kľukatá jazvička, o ktorej pôvode nemal ani poňatia, ale musela vzniknúť až po *Agatí Blôdhren*, Oslave Prísahy spečatenej krvou.

Vďaka, povedal Zafire. Od pádu Feinsteru jej prostredníctvom videl a počul Bromov odkaz už trikrát a vždy si všimol nejaký detail v Bromovej reči alebo pohyboch, ktorý mu predtým unikol. Ten zážitok mu poskytoval útechu a uspokojenie, lebo naplňal túžbu, ktorá ho sužovala po celý život: poznať meno svojho otca a vedieť, že mu na ňom záležalo.

Zafira reagovala na jeho poďakovanie prílevom náklonnosti.

Hoci sa Eragon najedol a potom asi hodinu odpočíval, vyčerpanosti sa celkom nezbavil. Ani nečakal, že by sa to stalo. Zo skúseností vedel, že môže trvať aj týždne, kým sa úplne spamätá z vysilujúcich následkov dlhej, vlečúcej sa bitky. Čím viac sa Vardeni blížili k Urû'baenu, tým menej času zostávalo jemu aj všetkým ostatným v Nasuadinom vojsku pred ďalším bojom. Vojska ich bude vyčerpávať, kým nebudú zničení, dobití a sotva schopní bojovať, pričom práve vtedy sa budú musieť postaviť proti Galbatorixovi, ktorý na nich bude čakať v pokoji a pohodlí.

Snažil sa na to veľmi nemyslieť.

Na nohu mu dopadla ďalšia kvapka vody, studená a tvrdá. Podráždene prehodil nohy cez okraj lôžka a posadil sa, potom podišiel k holému kúsku hliny v rohu stanu a kľakol si k nemu.

„*Deloi šarjalví!*“ povedal spolu s niekoľkými ďalšími vetami v starodávnom jazyku, aby zneškodnil pasce, ktoré predchádzajúci deň nastražil.

Hlina sa začala vzdúvať a zo stúpajúceho víru kamenia, hmyzu a červov sa vynorila asi polmetrová truhlica obitá železom. Eragon sa natiahol, vzal truhlicu a ukončil kúzlo. Hlina opäť znehybnela.

Položil truhlicu na pevnú zem. „*Ládrin,*“ zašepkal a mávol rukou okolo zámky bez kľúčovej dierky. S tichým cvaknutím sa otvorila.

Keď zodvihol veko truhlice, stan zalialo tlmené zlaté svetlo.

Vnútri ležalo Glaedrovo *eldunarí*, drakovo srdce sídc, bezpečne chránené zamatom, ktorým bola truhlica vystlatá. Obrovský kameň sa temne ligotal ako zhasínajúci žeravý uhlík. Eragon vzal *eldunarí* do oboch rúk a nepravidelné ostré plôšky ho hriali na dlaniach. Zahľadel sa do tepúcich hlbín kameňa. V jeho strede vírila galaxia drobučkých hviezd, ale od chvíle, ako ich prvý raz videl v Ellesmére, ich pohyb sa spomalil a množstvo viditeľne pokleslo. Glaedr vtedy svoje *eldunarí* vyvrhol a zveril im ho do starostlivosti.

Eragona ten pohľad fascinoval. Dokázal by sedieť a sledovať ten stále sa meniaci obraz celé dni.

Mali by sme to znova skúsiť, poznamenala Zafira a on súhlasil.

Spolu sústredili myšlienky na vzdialené svetlá, na more hviezd, ktoré predstavovali Glaedrovo vedomie. Plávali chladom a tmou, potom teplom, zúfalstvom a ľahostajnosťou takou obrovskou a rozsiahlou, že to podkopalo ich vôľu spraviť čokoľvek iné, než zastať a plakať.

Glaedr... -elda, volali znova a znova, ale neprichádzala nijaká odpoveď, v tej ničote nenastal nijaký pohyb.

Nakoniec sa stiahli späť, lebo nedokázali ďalej znášať toľkú ťarchu Glaedrovho utrpenia.

Keď sa Eragon prebral z myšlienok, uvedomil si, že niekto klope na prednú tyč jeho stanu, a potom sa ozval Aryin hlas: „Eragon? Môžem vojsť?“

Povystieral sa a zažmurkal, aby si prečistil oči. „Samozrejme.“

Keď Arya odhrnula vstupný dielec, dopadlo na ňu mdlé sivé svetlo zatiahnutého neba. Pri pohľade do jej zelených zošikmených a nečitateľných očí Eragon pocítil nečakané bodnutie a naplnila ho bolestná túžba.

„Nastala nejaká zmena?“ opýtala sa a kľakla si vedľa neho. Už na sebe nemala brnenie, ale čiernu koženú košeľu, nohavice a čizmy s tenkými podrážkami, ktoré mala oblečené vtedy v Gil'eade, keď ju zachránil. Vlhké umyté vlasy jej padali na chrbát v dlhých ťažkých prameňoch. Tak ako už mnohokrát, sprevádzala ju vôňa rozdrvených borievkových ihlíc a Eragon zauvažoval, či je tá vôňa jej vlastná, alebo ju vyčarúva. Rád by sa jej na to opýtal, ale neodvážil sa.

Namiesto odpovede na jej otázku len pokrútil hlavou.

„Môžem?“ Ukázala na Glaedrovo srdce srdc.

Urobil jej miesto. „Prosím.“

Arya z oboch strán položila ruky na *eldunari* a potom zavrela oči. Zatiaľ čo takto sedela, bez zábran si ju prezeral tak, ako by si to inokedy nedovolil. Stelesňovala preňho krásu v každom smere, aj keď vedel, že niekto iný by mohol povedať, že má dlhý nos, príliš ostré črty, veľmi špicaté uši alebo neprimerane svalnaté ruky.

Arya sa prudko nadýchla a odtrhla dlane od srdca srdc, akoby ju páliło. Potom sklonila hlavu a Eragon si všimol, že sa jej trocha trasie brada. „Glaedr je tá najnešťastnejšia bytosť, s akou som sa kedy stretla. Keby sme mu dokázali pomôcť... Nemyslím si, že dokáže sám nájsť cestu von z temnoty.“

„Myslíš...“ Eragon zaváhal, lebo nechcel vysloviť nahlas svoje podozrenie, ale nakoniec to urobil: „Myslíš si, že sa z toho zblázní?“

„Možno sa už zbláznil. Ak nie, potom sa pohybuje na hranici šílenstva.“

Obaja sa pozreli na zlatý kameň a Eragona prepadol zármutok.

Keď sa opäť zmohol na slovo, opýtal sa: „Kde je *dauthdaert*?“

„Schovala som ho vo svojom stane tak, ako si ty skryl Glaedrovo *eldunari*. Môžem ho priniesť sem, ak chceš, alebo ho môžem ďalej strážiť, kým ho nebudeš potrebovať.“

„Nechaj ho u seba. Nemôžem ho nosiť so sebou, lebo by sa Galbatorix mohol dozvedieť o jeho existencii. Navyše by bolo nerozumné schovávať toľko pokladov na jednom mieste.“

Prikývla.

Boleť, ktorú Eragon cítil vo svojom vnútri, zosilnela. „Arya, ja...“ Zarazil sa, lebo Zafira uvidela k jeho stanu bežať jedného zo synov kováča Horsta – usúdil, že ide o Albriecha, aj keď pre Zafirino skreslené videnie ho ťažko rozoznával od jeho brata Baldora. Vyrušenie mu prinieslo úľavu, lebo si nebol istý, čo by povedal.

„Niektó sem ide,“ oznámil a zavrel veko truhlice.

V bahne pred stanom bolo počuť hlasné kroky. Potom Albrieche, lebo naozaj to bol on, zakričal: „Eragon! Eragon!“

„Čo je?!“

„Matke sa práve začali pôrodné bolesti! Odkazuje ti to otec a mám ťa poprosiť, aby si počkal s ním pre prípad, že by nastali nejaké problémy a potrebovala by tvoje čarodejné schopnosti. Prosím, ak môžeš...“

Eragon nič ďalšie nevnímal. Rýchlo zamkol truhlicu, zahrabal ju a cez plec si prehodil plášť. Keď zápasil so zámkou, Arya sa dotkla jeho ruky a opýtala sa: „Môžem ísť s tebou? S týmto mám isté skúsenosti. Ak mi to tvoji ľudia dovoľia, môžem jej uľahčiť pôrod.“

Eragon prijal jej ponuku bez zaváhania. Mávol rukou smerom k vchodu do stanu. „Až po tebe.“

ČO JE MUŽNÉ

Blato sa lepilo Roranovi na topánky pri každom kroku, spomaľovalo ho a unavené nohy ho páľili od vysilenia. Akoby mu sama zem chcela stiahnuť obuv. To bahno bolo nielen husté, ale aj klzké. Šmýkal sa v tých najnevhodnejších chvíľach, keď len ťažko udržiaval rovnováhu. A bolo také hlboké... Nepretržité prúdy ľudí, zvierat a vozov premenili polstopovú vrchnú vrstvu zeme na takmer nepriechodný močiar. Pozdĺž okrajov cesty, ktorá viedla priamo k vardenským táborom, sa váľala tráva, ale Roran sa obával, že aj tá onedlho zmizne, lebo ľudia nechodili stredom cesty.

Nijako sa nepokúšal blato obchádzať. Už mu nezáležalo na tom, či si zašpiní šaty. Navyše bol taký vyčerpaný, že bolo ľahšie trmáčať sa stále rovnakým smerom, než sa obťažovať kľučkovaním z jedného ostrovčeka trávy na druhý.

Kým sa plahočil, premýšľal o Belatone. Od Nasuadinho stretnutia s mačkolakmi zriadil veliteľské stanovište v severozápadnej štvrti mesta a snažil sa udržať nad ňou kontrolu. Nakázal mužom hasiť požiare, stavať zátarasy v uliciach, pátrať v domoch po ukrytých vojakoch a habať zbrane. Bola to obrovská úloha a bol zúfalý, že nezvládne urobiť všetko potrebné, kým v meste opäť vypukne otvorený boj. *Dúfam, že to tí hlupáci za noc zvládnu a nedajú sa pozabíjať.*

V ľavom boku mu šklbalo od bolesti, čo ho prinútilo zatnúť zuby a zatajiť dych. *Mizerný zbabelec*, uľavil si na adresu neznáme-

ho, ktorý po ňom strelil z kuše zo strechy jednej budovy. Zachránilo ho len nesmierne šťastie: jeden z jeho mužov, Mortenson, vkročil pred neho presne v okamihu, keď útočník vystrelil. Strela chudáka prepichla od chrbta po brucho a stále mala dosť sily, aby Roranovi spôsobila škaredú podliatinu. Mortenson na mieste zomrel a strelcovi sa podarilo ujsť.

O päť minút neskôr nejaký výbuch, zrejme spôsobený kúzlom, zabil ďalších dvoch jeho mužov v stajni, ktorú prišli skontrolovať pre hluk.

Podľa toho, čo Roran vyrozumel, boli také útoky bežné po celom meste. Nepochybne za mnohými z nich stáli Galbatorixovi vyzvedači, ale zodpovednosť za ne niesli aj obyvatelia Belatony – tí, čo nedokázali nečinne stáť a prizerať sa, ako k nim vpadla armáda a ovládla ich domovy. Nech už boli skutky Vardenov akékoľvek ušľachtilé, Roran dokázal pochopiť aj pohnútky ľudí, ktorí pociťovali povinnosť brániť vlastné rodiny, i keď súčasne ich preklíňal pre zadubenosť, lebo nevideli, že Vardeni sa im snažia pomôcť, nie ublížiť.

Škrabal si bradu, kým čakal, až mu trpaslík odtiahne priveľmi naloženého poníka z cesty, a potom sa trmácal ďalej.

Keď sa blížil k svojmu stanu, zbadal Katrinu, ako v horúcej mydlovej vode drhne krvavé obvazy o rumpľu. Rukávy mala vyhrnuté nad lakte, vlasy spletené do vrkoča, líca jej horeli od námahy, ale ešte nikdy mu nepripadala taká krásna. Bola jeho útechou a útočiskom a už len vidieť ju mu pomáhalo zmierniť pocit otupeného vyčerpania, ktoré sa ho zmocnilo.

Keď si ho všimla, hneď prestala prať, utekala mu oproti a cestou si osušila ružové ruky o sukňu. Roran sa zaprel, keď mu skočila do náručia a ovinula mu ruky okolo tela. Bok ho páľil od bolesti, takže krátko zastonal.

Katrina povolila svoje objatie a zamračene sa od neho odtiahla. „Ach! Ublížila som ti?“

„Nie... nie. Som len trocha dobitý.“

Nevypytovala sa ho, ale znova ho objala, tentoraz nežnejšie, pozrela sa naňho a v očiach sa jej zaleskli slzy. Držal ju okolo pása, zohol sa a pobožkal ju, neopísateľne vďačný za jej prítomnosť.

Katrina si presunula jeho ľavú ruku na plece a Roran jej dovolil, aby ho po zvyšok cesty k ich stanu trochu podopierala. Tam si s povzdychom sadol na peň, ktorý používali ako stoličku pri malom ohníku, nad ktorým jeho žena najprv ohriala vodu a teraz v kotlíku dusila mäso.

Katrina naplnila misku jedlom a podala mu ju. Potom mu zo stanu doniesla džbánik s pivom a tanier s polkou bochníka chleba a kúskom syra. „Potrebuješ ešte niečo?“ opýtala sa nezvyčajne chrapľavým hlasom.

Roran neodpovedal, ale vzal jej tvár do dlaní a dvakrát ju pohladkal palcom. Rozochvene sa usmiala a chvíľu ho držala za ruku. Potom sa opäť pustila do prania a s elánom drhla bielizeň.

Roran dlho hľadel do misky, kým sa dal do jedla. Stále pocítoval také napätie, že pochyboval, či dokáže jesť. Po niekoľkých kúskoch chleba sa mu však vrátila chuť a začal nedočkavo hltáť mäso.

Keď dojedol, odložil riady na zem, zahrieval sa pri ohni a dopíjal posledných pár dúškov piva.

„Počuli sme ranu, keď spadli brány,“ povedala Katrina, kým žmýkala obväz. „Nevydržali veľmi dlho.“

„Nie... Trocha pomôže, keď máš na svojej strane draka.“

Zatiaľ čo vešala obväz cez provizórnu šnúru na bielizeň medzi ich a susedným stanom, Roran sa pozrel na jej brucho. Kedykoľvek pomyslel na ich dieťa, pocítil nesmiernu pýchu, ktorú však kalila úzkosť, lebo nevedel, ako pre ich potomka zaistiť bezpečný domov. Navyše, ak sa vojna neskončí pred termínom pôrodu, Katrina ho opustí a odíde do Surdy, aby mohla vychovávať ich dieťa v relatívnom bezpečí.

Nemôžem ju stratiť, znova už nie.

Katrina ponorila ďalší obväz do vandľa. „A bitka v meste?“ opýtala sa a napenila vodu. „Ako to šlo?“

„Museli sme bojovať o každú piad'. Dokonca aj Eragon zažil rušné chvíle.“

„Ranení hovorili o katapultoch pripevnených na kolesách.“

„Áno.“ Roran si ovlažil jazyk pivom, potom rýchlo opísal, ako Vardeni postupovali Belatonou a na aké prekážky cestou narazili. „Dnes sme stratili priveľa mužov, ale mohlo to dopadnúť horšie. Oveľa horšie. Jörmundur a kapitán Martland útok dobre naplánovali.“

„Ich plán by však nevyšiel, nebyť teba a Eragona. Počínali ste si veľmi statočne.“

Roran sa krátko zasmial. „Ha! A vieš, prečo to tak je? Poviem ti to. Ani jeden muž z desiatich nie je naozaj ochotný zaútočiť na nepriateľa. Eragon si to nevšimol, lebo je vždy v prednej línii a vrhá sa na vojakov. Ja to však vidím. Väčšina mužov sa drží vzadu a nebojujú, kým nie sú zahnaní do kúta. Alebo mávajú zbraňami okolo seba a hrmocú nimi, ale v skutočnosti nič nerobia.“

Na Katrine bolo vidieť nepríjemné prekvapenie. „Ako je to možné? Sú to zbabelci?“

„Neviem. Myslím... myslím, že sa možno nedokážu prinútiť k tomu, aby sa pozreli človeku do tváre a potom ho zabili, aj keď im neprekáža prebodnúť vojaka, ktorý k nim stojí chrbtom. A tak čakajú, kým druhí urobia to, čo oni nevedia. Čakajú na ľudí, ako som ja.“

„Myslíš si, že Galbatorixovi muži sú rovnako zdráhaví?“

Roran pokrčil plecami. „Ási áno. Lenže nezostáva im nič iné, než ho poslúchnuť. Keď kráľ prikáže bojovať, tak bojujú.“

„Nasuada by mohla urobiť to isté. Jej čarodeji by mohli využiť kúzla, ktoré zabezpečia, že sa nikto nebude vyhýbať vojenským povinnostiam.“

„Aký by bol potom rozdiel medzi ňou a Galbatorixom? V každom prípade Vardeni by to nestrpeli.“

Katrina prestala prať, podišla k nemu a pobozkala ho na čelo. „Som rada, že robíš dobre to, čo robíš,“ zašepkala. Vrátila sa k vandrľu a začala na rumpli drhnúť ďalší pás špinavého plátna. „Dnes

som niečo cítila zo svojho prsteňa... preľakla som sa, že sa ti možno niečo stalo.“

„Bol som uprostred bitky. Neprekvapilo by ma, keby si bola cítila pichnutie každých pár minút.“

Zarazila sa s rukami ponorenými vo vode. „Nikdy predtým som to necítila.“

Vyprázdnil džbánik s pivom a snažil sa oddialiť všetko nevyhnutné. Dúfal, že jej nebude musieť rozprávať, čo sa mu stalo v hradе, ale vedel, že Katrina sa neupokojí, kým sa nedozvie pravdu. Keby sa pokúšal presvedčiť ju o opaku, predstavovala by si oveľa horšie pohromy, než aké sa stali. Okrem toho bolo zbytočné tajiť to, lebo o tej udalosti sa medzi Vardenmi bude hovoriť aj tak.

Preto jej všetko povedal. Stručne opísal situáciu a snažil sa vykresliť zvalenie múra skôr ako druhoradú prekážku, než niečo, čo ho mohlo zabiť. Napriek tomu sa mu o tom hovorilo ťažko, zasekával sa, keď hľadal vhodné slová. Keď skončil, zmĺkol, znepokojený tou spomienkou.

„Aspoňže nie si zranený,“ utešovala ho Katrina.

Ďubol do praskliny na obrube džbánika. „Nie som.“

Voda prestala čľapotať a on cítil, že naňho upiera oči.

„Už si čelil oveľa väčším nebezpečenstvám.“

„Áno... asi áno.“

Celá stuhla. „Tak čo sa deje?“ Keď nereagoval, povedala: „Roran, neexistuje nič také strašné, aby si mi to nemohol povedať. To predsa vieš.“

Keď znova rypol do džbánika, okraj nechta na pravom palci sa mu zatrhol. Niekoľkokrát si pošúchal ostrý koniec o ukazováčik. „Myslel som si, že zomriem, keď sa tá veža zrútila.“

„To by si asi myslel každý.“

„Áno, ale ide o to, že mi to bolo jedno.“ Skľúčene sa na ňu pozrel. „Chápeš? Vzdal som to. Keď mi došlo, že nemôžem uniknúť, prijal som to pokorne ako ovca, ktorú vedú na bitúnok, a ja...“ Nedokázal pokračovať, pustil džbánik a tvár si schoval do dlaní.

V krku mal hrču, takže sa mu ťažko dýchalo. Potom pocítil, ako sa Katrinine prsty zľahka dotkli jeho pliec. „Jednoducho som prestal bojovať... Za teba... Za naše dieťa.“ Dusil sa tými slovami.

„Ššš, ššš,“ tíšila ho.

„Ešte nikdy som to nevzdal. Ani raz... Ani keď ťa uniesli ražakovia.“

„Viem, že nie.“

„Tento boj sa musí skončiť. Nemôžem takto pokračovať... Nemôžem... Ja...“ Zodvihol hlavu a vydesilo ho, keď videl, že aj ona má slzy na krajíčku. Vstal, objal ju a privinul k sebe. „Prepáč,“ zašepkal. „Prepáč. Prepáč. Je mi to ľúto... Už sa to nestane. Už nikdy. Sľubujem.“

„Na tomto mi nezáleží,“ povedala tlmeným hlasom.

Jej odpoveď ho popudila. „Viem, že som bol slabý, ale moje slovo by pre teba stále malo mať nejakú cenu.“

„Takto som to nemyslela!“ zvolala a odtiahla sa, aby naňho vrhla vyčítavý pohľad. „Niekedy sa správáš ako hlupák, Roran.“

Trocha sa usmial. „Viem.“

Zovrela ruky okolo jeho krku. „Nevážila by som si ťa o nič menej, nech by si cítil čokoľvek, keď ten múr spadol. Záleží mi jedine na tom, že stále žiješ... Nemohol si urobiť nič, keď sa veža rúcala, nie?“

Pokrútil hlavou.

„Tak sa nemáš za čo hanbiť. Keby si to bol mohol zastaviť alebo keby si bol mohol utiecť, ale neurobil by si to, tak by si stratil moju úctu. Ty si však urobil maximum, a keď sa už nedalo urobiť viac, zmieril si sa s osudom a zbytočne si sa proti nemu neohradzoval. To je múdrosť, nie slabosť.“

Zohol sa a pobožkal ju na čelo. „Ďakujem ti.“

„A pokiaľ ide o mňa, považujem ťa za najstatočnejšieho, najsilnejšieho a najláskavejšieho muža v celej Alagaëzii.“

Tentoraz ju pobožkal na ústa. Potom sa zasmiala. Krátkym úsmevom sa snažila uvoľniť potlačované napätie. Stáli a hojdali sa, akoby tancovali na melódii, ktorú počuli len oni dvaja.

Ľudia, kone a príležitostne nejaký trpaslík alebo urgál sa trmácali okolo ich stanu a Roran si všímal ich zranenia aj stav zbraní a brnení. Snažil sa odhadnúť všeobecné rozpoloženie Vardenov. Dospel k jedinému záveru: všetci okrem urgálov sa potrebujú dobre vyspať a poriadne najesť a všetci vrátane urgálov – a zvlášť urgálovia – sa potrebujú vydrhnúť od hlavy po päty kefou z bravčových štetín vo vedre s mydlovou vodou.

Pozoroval aj Katrinu a videl, ako sa jej pôvodne dobrá nálada počas práce postupne vytráca a narastá v nej podráždenosť. Stále drhla a drhla niekoľko škvŕn, ale nie veľmi úspešne. Oči jej potemneli a začala vydávať tiché zlostné zvuky.

Keď nakoniec hodila zhúžvanú látku o rumplu, až spenená voda vystrekla pár metrov do vzduchu, a oprela sa o vandel s pevne zomknutými perami, Roran vstal z pňa a podišiel k nej.

„Pusť ma k tomu,“ povedal.

„To sa nehodí,“ zavrčala.

„Nezmysel. Choď si sadnúť a ja to dorobím... No tak.“

Pokrútila hlavou. „Nie. To ty by si mal odpočívať, nie ja. Navyše to nie je mužská práca.“

Posmešne si odfrkol. „A to kto povedal? Mužská aj ženská práca je čokoľvek, čo treba urobiť. Teraz si sadni. Budeš sa cítiť lepšie, keď uľavíš svojim nohám.“

„Roran, je mi dobre.“

„Nebud' tvrdohlavá.“ Jemne sa ju pokúsil odtlačiť od vandľa, ale ona sa odmietala pohnúť.

„Nie je to správne,“ zaprotetovala. „Čo si pomyslia ľudia?“ Mávla smerom k mužom, ktorí sa ponáhľali po blatistej ceste okolo ich stanu.

„Nech si myslia, čo chcú. Vzal som si teba, nie ich. Ak si myslia, že budem mužom o niečo menej len preto, lebo ti pomôžem, potom sú to hlupáci.“

„No...“

„No nič. Choď. Kš! Zmizni odtiaľto.“

„No...“

„Nebudeme o tom diskutovať. Ak si nesadneš, odnesiem ťa tam sám a priviažem ťa k tomu pňu.“

Vrásky na jej tvári vystriedal pobavený výraz. „Naozaj?“

„Áno. Tak šup!“ Keď mu neochotne prepustila svoje miesto pri vandli, nahnevane utrúsil: „Si poriadne tvrdohlavá, čo?“

„Hovor za seba. Baran by sa od teba iste niečomu priučil.“

„Odo mňa nie. Nie som tvrdohlavý.“ Rozopol si opasok, vyzliekol si drôtenú košelu a zavesil ju na prednú tyč stanu, potom si stiahol rukavice a vyhrnul rukávy tuniky. Ovíal ho chladný vzduch a mokré obvazy ho zamrazili ešte viac – ochladli, kým ležali vonku na rumpli –, ale to mu neprekážalo, lebo voda bola teplá a látka o chvíľu tiež. Keď prechádzal látkou sem a tam po celej dĺžke hrboľatej dosky, okolo zápästí sa mu vytvorili penivé kopčeky dýchových bublín.

Obzrel sa a potešilo ho, že Katrina odpočíva na pni, teda ak sa na takom nepohodlnom sedadle dalo vôbec odpočívať.

„Dal by si si harmančekový čaj?“ opýtala sa. „Gertruda mi dnes ráno priniesla za hrsť kvietkov. Môžem urobiť kanvičku pre nás oboch.“

„To by som bol rád.“

Zatiaľ čo Roran pokračoval v praní ostatnej bielizne, zavládlo medzi nimi priateľské ovzdušie. Práca ho uviedla do príjemnej nálady. Rád robil rukami niečo iné, než sa oháňal kladivom, a Katrinina blízkosť ho napĺňala hlbokým uspokojením.

Práve žmýkal posledný kus a Katrina už naňho čakala s čerstvo naliatym čajom, keď z rušnej cesty niekto zakričal ich mená. Chvíľu mu trvalo, kým si uvedomil, že pomedzi mužov a kone sa k nim blatom brodí Baldor. Mal na sebe starú koženú zásteru a ťažké rukavice siahajúce až po lakte, zamazané od sadzí a také obnosené, že mali prsty tvrdé, hladké a lesklé ako vyleštený pancier korytnačky. Pokrčil čelo pod tmavými rozstrapatenými vlasmi, prichytenými pásikom odratej kože. Baldor bol menší než jeho otec

Horst či jeho starší brat Albriech, ale v porovnaní s kýmkoľvek iným pôsobil statne a svalnato, čo bol následok detstva stráveného s otcom v kováčskej dielni. Ani jeden z nich v ten deň nebojoval – zruční kováči boli zvyčajne príliš cenní na to, aby ich poslali do bitky –, hoci Roran si želal, aby im to Nasuada dovolila, lebo šlo o veľmi schopných bojovníkov a on vedel, že sa na nich môže spoľahnúť aj za najnepriaznivejších okolností.

Teraz odložil bielizeň, osušil si ruky a zauvažoval, čo sa asi deje. Katrina vstala z pňa a podišla za ním k vandľu.

Keď k nim Baldor dobehol, museli niekoľko sekúnd počkať, kým naberie dych. Potom zo seba vychrlil: „Rýchlo poďte. Matka práve začala rodiť a...”

„Kde je?“ úsečne sa opýtala Katrina.

„V našom stane.“

Prikývla. „Prídeme tam najrýchlejšie, ako sa bude dať.“

Baldor sa s vďačným výrazom na tvári otočil a utekal preč.

Keď Katrina zmizla v stane, Roran vylial obsah vandľa na oheň a uhasil ho. Horiace drevo pod vodou zasyčalo a zapraskalo a namiesto dymu vystrelilo do výšky husté mračno pary, ktoré zaplnilo vzduch nepríjemným pachom.

Obavy a vzrušenie zrýchlili Roranove pochyby. *Dúfam, že nezomrie*, pomyslel si, keď si spomenul, čo začul medzi ženami o Elaininom veku a pridlhom tehotenstve. Elain bola k nemu aj k Eragonovi vždy láskavá a mal ju veľmi rád.

„Si pripravený?“ opýtala sa Katrina, keď sa vynorila zo stanu, zaväzujúc si modrý šál okolo hlavy a krku.

Siahal po opasku s kladivom. „Som. Ideme.“

CENA MOCI

Tak, pani. Už ich nebudete potrebovať. A to je dobre.“
Z Nasuadinho predlaktia s tichým zašušťaním sklúzol posledný pás obväzov, ktoré jej slúžka Farika práve zložila. Nosila ich odo dňa, keď sa stretla s náčelníkom Fadawarom pri skúške dlhých nožov.

Kým sa jej Farika venovala, Nasuada upierala zrak na dlhú potrhanú tapisériu posiatu dierkami. Potom sa pripravila na najhoršie a pomaly sklopila zrak. Svoje rany nevidela od chvíle, keď preukázala väčšiu odvahu než Fadawar a zvíťazila nad ním. Odmietala sa na ne pozrieť. Čerstvé vyzerali tak strašne, že by ten pohľad znova nezniesla.

Jazvy boli nesúmerné: šesť ich brázdilo spodnú stranu ľavého predlaktia, tri mala na pravom. Všetky jazvy boli dlhé tri alebo štyri palce a viac-menej rovné až na spodný zárez na pravej ruke, keď Nasuadino sebaovládanie zakolísalo, nôž sa jej stočil a vytvoril kľukatú ryhu takmer dvakrát dlhšiu než ostatné. Koža okolo jaziev zružovela a zhrboľatela, zatiaľ čo samotné jazvy boli len o troška svetlejšie než zvyšok tela, za čo bola Nasuada vďačná. Bála sa, že budú biele a striebisté, a teda oveľa nápadnejšie. Jazvy vystupovali nad kožu asi štvrt palca a tvorili tvrdé vrásky, čo vyzeralo, akoby Nasuada mala pod pokožkou zasunuté oceľové tyčky.

Pri prezeraní rezných rán ju ovládli čudné pocity. Počas dospievania ju otec zoznámil so zvykmi ich ľudu, ale celý život strávil medzi Vardenmi a trpaslíkmi. Jediné rituály kočovných kmeňov,

ktoré videla – a navyše len párkrát –, boli spojené s ich náboženstvom. Nikdy netúžila zvládnuť bubnový tanec ani zúčastniť sa na náročnom vyvolávaní mien, ani – a to predovšetkým – prekonať niekoho v skúške dlhých nožov. Napriek tomu tu teraz stála, mladá a krásna, a už mala na predlaktiach deväť výrazných jaziev. Mohla nariadiť niektorému z vardenských čarodejov, aby jej ich odstránil, ale potom by prišla o víťazstvo v skúške dlhých nožov a kočovné kmene by ju prestali uznávať ako svoju panovníčku.

Hoci ľutovala, že jej ruky stratili hebkosť a oblosť a nebudú už priťahovať túžobné pohľady mužov, zároveň bola na jazvy pyšná. Svedčili o jej odvahe a oddanosti Vardenom. Ktokoľvek sa na ne pozrie, spozná silu jej charakteru, a sama sa rozhodla, že to pre ňu znamená viac než vzhľad.

„Čo povieš?“ opýtala sa a natiahla ruky ku kráľovi Orrinovi, ktorý stál pri otvorenom okne pracovne a pozeral sa na mesto pod sebou.

Orrin sa otočil, zamračil sa a oči pod zvrášteným čelom mu potemneli. Namiesto brnenia mal teraz na sebe hrubú červenú tuniku a háv lemovaný bielym hermelínom. „Nie je to pekný pohľad,“ skonštatoval a obrátil pozornosť naspäť k mestu. „Zahaľ sa. Do slušnej spoločnosti sa to nehodí.“

Nasuada si ešte chvíľu prezerala ruky. „Nie. Myslím, že to neurobím.“ Zatiahla za čipkové manžety svojich trojštvrťových rukávov, aby ich narovnala, a poslala Fariku preč. Prešla stredom miestnosti cez prepychový koberček, ktorý utkali trpaslíci, a pripojila sa k Orrinovej prehliadke mesta zničeného bitkou. Potešilo ju, že všetky požiare pozdĺž západných hradieb okrem dvoch už zahasili. Potom stočila zrak ku kráľovi.

Počas krátkeho obdobia, keď Vardeni a Surdčania viedli útok proti Kráľovstvu, Nasuada postrehla, že Orrin je čoraz vážnejší a jeho pôvodné nadšenie a výstrednosti sa strácajú pod zachmúreným zovňajškom. Najprv tú premenu vítala, lebo sa domnievala, že sa stáva zrelším, ale keď sa vojna naťahovala, začali jej chýbať

jeho dychtivé debaty o prírodnej filozofii rovnako ako jeho ďalšie rozmary. Spätne si uvedomila, že práve tieto veci často rozjasnili jej deň, hoci jej niekedy pripadali otravné. Navyše z neho tá premena urobila nebezpečnejšieho súpera. Celkom ľahko si dokázala predstaviť, že vo svojom súčasnom rozpoložení by sa Orrin mohol pokúsiť zaujať jej miesto na čele Vardenov.

Bola by som šťastná, keby som si ho vzala? premýšľala. Orrin bol celkom pekný. Nos mal rovný a úzky, čeľusť silnú a ústa jemne krojené a výrazné. Za roky vojnového výcviku si vypracoval peknú postavu. Bezpochyby bol inteligentný a mal príjemnú povahu. Napriek tomu vedela, že keby nebol kráľom Surdy a nepredstavoval takú veľkú hrozbu pre jej postavenie a nezávislosť Vardenov, nikdy by nad zväzkom s ním neuvažovala. *Bol by z neho dobrý otec?*

Orrin položil ruky na úzky kamenný parapet a oprel sa oň. Bez toho, aby sa na ňu pozrel, povedal: „Musíš zrušiť spojenectvo s urgalmi.“

Jeho vyhlásenie ju zaskočilo. „Prečo?“

„Pretože nás poškodzuje. Ľudia, ktorí by sa k nám inak pridali, nás preklínajú, že sme sa spojili s netvormi, a odmietajú zložiť zbrane, keď vkročíme do ich domovov. Galbatorixov odpor im pre našu spoluprácu s urgalmi pripadá spravodlivý a logický. Obyčajný človek nechápe, prečo sme sa s nimi spojili. Nevie, že sám Galbatorix urgalov tiež využíval, ani že ich vmanipuloval do napadnutia Tronjheimu pod Tieňovým velením. Tieto veci sa vydesenému farmárovi nedajú vysvetliť. Chápe jedine to, že bytosti, ktorých sa obával a ktoré po celý život nenávidel, teraz pochodujú k jeho domovu na čele s obrovským vrčiacim drakom a Jazdcom, ktorý vyzerá viac ako elf než ako človek.“

„Podporu urgalov potrebujeme,“ namietla Nasuada. „Inak budeme mať málo bojovníkov.“

„Až tak veľmi ich nepotrebujeme. Veď to sama vieš. Prečo by si inak bránila urgalom, aby sa zapojili do útoku na Belatónu? Prečo by si im inak prikázala, aby nevstupovali do mesta? Nasuada, držať ich

mimo bojového poľa nestačí. Zvesti o nich sa napriek tomu šíria po celej krajine. Jediné, čo môžeš urobiť na zlepšenie situácie, je ukončiť tento nešťastný stav, kým nám nespôsobí ešte väčšie škody.“

„Nemôžem.“

Orrin sa k nej prudko otočil a tvár sa mu zlostne skrivila. „Za to, že ste sa rozhodli prijať Garzhvogovu pomoc, platia životom moji muži, vaši muži, tí v Kráľovstve... Toto spojenectvo nestojí za ich obevovanie a absolútne nedokážem pochopiť, prečo urgalmov ďalej brániš.“

Nedokázala zniesť jeho pohľad. Prívelmi jej pripomínal pocity viny, ktoré ju tak často trápili, keď sa v noci snažila zaspáť. Namiesto toho uprela oči na dym stúpajúci z veže na okraji mesta. Pomaly prehovorila: „Bránim ich, lebo dúfam, že spojenectvo s urgalmi zachráni viac životov, než si samo vyžiada... Ak porazíme Galbatorixa...“

Orrin pochybovačne vykrikol.

„Čo rozhodne nie je isté, viem,“ uznala, „ale musíme premyslieť aj túto možnosť. Ak ho porazíme, bude našou úlohou pomôcť našej rase, aby sa po vojnovom konflikte vzbudila a vybudovala z popola Kráľovstva novú silnú krajinu. A súčasne budeme musieť zabezpečiť, aby po sto rokoch nezhôd konečne zavládol mier. Nezvrhnem Galbatorixa len preto, aby na nás vzápätí zaútočili urgalmovia vo chvíli, keď budeme najviac oslabení.“

„To môžu urobiť hocikedy. Vždy to tak bolo.“

„Čo iné nám zostáva?“ opýtala sa otrávene. „Musíme sa pokúsiť skrotiť ich. Čím viac ich získame pre našu vec, tým menej bude pravdepodobné, že sa obrátia proti nám.“

„Poviem ti, čo treba urobiť,“ zavrčal. „Zbaviť sa ich. Zrušiť dohodu s *Nar* Garzhvogom a poslať ho preč aj s jeho baranmi. Ak vyhráme túto vojnu, potom s nimi budeme vyjednávať o novej zmluve, a to z pozície, keď si budeme môcť určovať podmienky. Alebo ešte lepšie, pošli Eragona a Zafiru do Dračích hôr s oddielom mužov, aby ich vyhubili raz a navždy. Jazdci to mali urobiť už pred stáročiami.“

Nasuada naňho neveriacky hľadela. „Ak ukončím zmluvu s urgalmi, zrejme ich to tak rozzúri, že na nás okamžite zaútočia, a my

nemôžeme bojovať súčasne proti nim aj proti Kráľovstvu. Spôso-
biť niečo také by bol vrchol bláznovstva. Ak sa elfovia, draci aj
jazdci vo svojej múdrosti rozhodli tolerovať existenciu urgalo-
v, hoci ich mohli ľahko zneškodniť, mali by sme nasledovať ich
príklad. Vedeli, že by bolo zlé zabiť všetkých urgalo-
v, a ty by si to mal vedieť tiež.“

„Ich múdrosť – pche! Akoby im ich múdrosť priniesla niečo dob-
ré! Dobré, nechaj pár urgalo-
v nažive, ale zabi ich toľko, aby sa nasle-
dujúcich sto rokov alebo aj dlhšie neodvážili opustiť svoje brlohy!“

Zjavná bolesť v Orrinovom hlase a na jeho podráždenej tvári Na-
suadu zmiatla. Dôkladne si ho premerala a snažila sa odhaliť dôvod
jeho prudkosti. Po chvíli jej napadlo pravdepodobné vysvetlenie.

„O koho si prišiel?“ opýtala sa.

Orrin zovrel päšť a pomaly, váhavo ju spustil na okenný para-
pet, akoby doň chcel udrieť z celej sily, ale neodvážil sa to urobiť.
Ešte dvakrát buchol do parapetu a potom povedal: „O priateľa,
s ktorým som vyrastal na hrade Borromeo. Asi ste sa nikdy nestret-
li. Bol jedným z poručíkov v mojej jazde.“

„Ako zomrel?“

„Za okolností, ktoré si si asi domyslela. Práve sme prišli do stajní
pri západnej bráne a zabezpečovali sme ich pre našu vlastnú po-
trebu, keď jeden koniar vybehol zo stajne po kone a prebodol ho
vidlami. Keď sme toho paholka zahnali do kúta, stále vykrikoval
nezmysly o urgalo-
ch a ako sa nikdy nevzdá... No tomu bláznovi
by nič nepomohlo, aj keby bol svoje slová dodržal. Zoľal som ho
vlastnými rukami.“

„To je mi ľúto,“ povedala Nasuada.

Orrin na znak vďaky prikývol, až sa mu zatrblietali drahokamy
v kráľovskej korune.

„Napriek tomu, že je to také bolestné, nemôžeš dovoliť, aby
smútok ovplyvnil tvoje rozhodovanie... Nie je to ľahké, viem –
veľmi dobre to viem! –, ale pre dobro svojho ľudu musíš prekonať
sám seba.“

„Prekonať sám seba,“ zopakoval kráľ trpkým, posmešným tónom.

„Áno. Od nás sa vyžaduje viac než od väčšiny ľudí. Musíme sa snažiť byť lepší než ostatní, ak máme preukázať, že si zaslúžime takú zodpovednosť... Ako vieš, urgalovia zabili môjho otca, ale to mi nezabránilo nadviazať spojenectvo, ktoré by mohlo Vardenom pomôcť. Nedovolím, aby mi niečo znemožnilo konať v ich záujme a v záujme našej armády ako celku, nech ma to bude stať čokoľvek.“ Zodvihla ruky a znova mu ukázala jazvy.

„To je teda tvoja odpoveď? Zmluvu s urgalmi neukončíš?“

„Nie.“

Orrin prijal túto odpoveď s pokojom, ktorý Nasuada znervóznil. Potom surdský kráľ zovrel parapet oboma rukami a vrátil sa k pozorovaniu mesta. Jeho prsty zdobili štyri veľké prstene. Na jednom sa vynímala kráľovská pečať Surdy vyrytá do povrchu amethystu: jeleň, ktorému sa medzi nohami vinú vetvičky imela, stojaci nad harfou vedľa vysokej opevnenej veže.

„Aspoň sme nenarazili na nijakých vojakov, ktorí by boli začarovaní a necítili bolesť,“ povedala Nasuada.

„Máš na mysli smejúce sa mŕtvoly,“ zamrmal Orrin a použil výraz, ktorý sa rozšíril medzi Vardenmi. „No ani na Murtagha s Třňom, čo ma znepokojuje.“

Nejaký čas obaja mlčali. Prvá prehovorila Nasuada: „Ako sa ti včera v noci vydaril pokus? Bol úspešný?“

„Bol som priveľmi unavený na to, aby som ho vyhodnotil. Radšej som šiel spať.“

„Ach tak.“

Po chvíli obaja bez slov prešli k stolu pri stene. Pokrývali ho hory listín, tabuliek a zvitkov. Nasuada sa na ne letmo pozrela a vzdychla si. Ešte pred polhodinou jej pomocníci stôl upratali a zíval prázdnotou.

Zamerala sa na povedomú správu navrchu – odhad počtu väzňov, ktorých Vardeni zajali počas obliehania Belatony, s menami význačných osôb zvýraznenými červeným atramentom. Práve s Orrinom preberali počty väzňov, keď prišla Farika, aby jej sňala obvazy.

„Nenapadá mi, ako sa z tejto šlamastiky dostať,“ priznala.

„Mohli by sme naverbovať strážnikov medzi tunajšími mužmi. Potom tu nebudeme musieť nechať až toľko vlastných bojovníkov.“

Zodvihla správu. „Možno, ale mužov, akých potrebujeme, nájdeme ťažko a naši čarodeji sú už aj tak dosť prepracovaní...“

„Objavili *Du Vrangr Gata* spôsob, ako prelomiť prísahu v starodávnom jazyku?“ Keď odpovedala záporne, opýtal sa: „Urobili vôbec nejaký pokrok?“

„Nijaký, ktorý by bol na úžitok. Opýtala som sa aj elfov, ale ani im sa za dlhé roky nepodarilo to, o čo sa my usilujeme posledných zopár dní.“

„Ak tento problém nevyriešime, a to čím skôr, mohlo by nás to stať víťazstvo,“ vyhlásil Orrin.

Prešla si po spánkoch. „Viem.“ Kým trpaslíci neopustili strážený Farthen Dûr a Tronjheim, snažila sa predvídať rozličné problémy, s ktorými by sa Vardeni mohli stretnúť, keď sa pustia do útoku. No problém, pred ktorým stáli teraz, ju dosť zaskočil.

Prvýkrát riešila ťažkosti tohto druhu po bitke na Horiacich pláňach, keď vyšlo najavo, že všetci dôstojníci Galbatorixovej armády a aj väčšina obyčajných vojakov z donútenia prisahali v starodávnom jazyku vernosť Galbatorixovi a Kráľovstvu. Rýchlo si s Orrinom uvedomili, že počas Galbatorixovej vlády týmto mužom nebudú môcť dôverovať – a možno ani potom, keď sa im podarí Kráľovstvo poraziť. Preto nemohli prijať do svojich radov mužov, ktorí chceli prejsť k Vardenom, z obavy, čo by ich prísahy nútili robiť.

Nasuadu vtedy táto situácia veľmi netrápila. Hovorila si, že väzni jednoducho patria k vojne, a zariadila s kráľom Orrinom, aby zajatcov odviekli naspäť do Surdy, kde ich využijú na stavbu ciest, drvenie kameňov, kopanie kanálov a pri ďalších ťažkých prácach.

Až keď Vardeni obsadili Feinster, pochopila plný dosah problému. Galbatorixovi vyzvedači donútili k prísaha vernosti nielen vojakov vo Feinsteri, ale aj šľachticov, hodnostárov, ktorí im slúžili, a zdanlivo náhodnú zmes obyčajných ľudí – mnohých z nich Var-

deni podľa Nasuady ani neodhalili. Tých, o ktorých vedeli, museli držať pod zámok, aby sa nesnažili Vardenov rozvracať. Najst ľudí, ktorým by mohli veriť a ktorí by chceli pre nich pracovať, sa teda ukázalo oveľa ťažšie, než Nasuada očakávala.

S ohľadom na všetkých tých, ktorých Vardeni strážili, nemala na výber a musela nechať vo Feinsteri dvakrát toľko bojovníkov, než pôvodne plánovala. A s toľkými väzňami bolo mesto výrazne ochromené, čo ju nútilo presmerovať potrebné zásoby z hlavného útvaru Vardenov do Feinsteru, aby miestni nehladovali. Situácia bola ťažko udržateľná a dalo sa očakávať, že teraz, po ovládnutí Belatony, sa ešte zhorší.

„Škoda, že ešte nedorazili trpaslíci,“ vzdychol si Orrin. „Ich pomoc by sa nám hodila.“

Nasuada s ním súhlasila. V tejto chvíli bojovalo s Vardenmi len zopár stoviek trpaslíkov. Zvyšok sa vrátil do Farthen Dûr usporiadať pohreb svojho padlého kráľa Hrothgara a vyčkať, až vodcovia klanov zvolia jeho nástupcu, pre čo sa odvtedy už mnohokrát hnevala. Pokúsila sa trpaslíkov presvedčiť, aby počas vojny ustanovili panovníkovho zástupcu, ale boli tvrdohlaví ako barany a trvali na vykonaní svojich odvekých obrádov, hoci to znamenalo opustiť Vardenov uprostred boja. V každom prípade si trpaslíci nakoniec zvolili nového kráľa – Hrothgarovho synovca Orika – a vydali sa zo vzdialených Beorských hôr na pomoc Vardenom. Teraz už pochodovali cez rozľahlé pláne na sever od Surdy, niekde medzi jazerom Tüdosten a riekou Jiet.

Nasuada premýšľala, či budú schopní bojovať, keď konečne dorazia. Trpaslíci boli zvyčajne húževnatejší než ľudia, ale väčšinu posledných dvoch mesiacov strávili na nohách a to by mohlo zdolať aj tie najzocelenejšie bytosti. *Pohľad na jednotvárnú krajinu ich musí unavovať*, pomyslela si.

„Už teraz máme veľa väzňov. A keď dobyjeme Dras-Leonu...“ pokrútila hlavou.

Orrin náhle ožil a navrhol: „Čo keby sme Dras-Leonu úplne obišli?“ Prehrabával sa v množstve papierov na stole, kým nenašiel

veľkú mapu Alagaëzie, ktorú vyrobili trpaslíci. Rozložil ju cez hromadu administratívnych záznamov. Vratké kôpky pod mapou dodávali krajine nezvyčajnú topografiu: kopce na západe Du Weldenwardenu, miskovitú priehľbinu na mieste Beorských hôr, kaňony a strže po celej púšti Hadarak a zvlnené more pozdĺž najsevernejšej časti Dračích hôr – to všetko vytvorené množstvom zvitkov pod nimi. „Pozri.“ Prostredníkom naznačil spojnicu medzi Belatonou a Urû’baenom, hlavným mestom Kráľovstva. „Keby sme pochodovali priamo tam, nedostaneme sa bližšie k Dras-Leone. Bolo by ťažké prekonať celý úsek naraz, ale mohli by sme to zvládnuť.“

Nasuada nemusela o jeho návrhu premýšľať, lebo túto možnosť už zvažovala sama. „Bolo by to riziko. Galbatorix by nás aj tak mohol napadnúť s vojakmi, ktorých nasadil do Dras-Leony... a ak sa dá veriť našim vyzvedačom, nie je ich práve málo. Potom by sme museli odrážať útoky z dvoch strán naraz. A nepoznám rýchlejší spôsob, ako prehrať bitku alebo vojnu. Nie, musíme sa zmocniť Dras-Leony.“

Orrin uznal jej argument nepatrným pokývnutím hlavy. „Potom teda potrebujeme našich mužov, čo sú v Aroughs. Ak máme pokračovať ďalej, potrebujeme každého bojovníka.“

„Viem. Chcem zabezpečiť, aby sa obliehanie Aroughs skončilo do týždňa.“

„Dúfam, že tam nechceš poslať Eragóna.“

„Nie, mám iný plán.“

„Dobre. A čo dovtedy? Čo urobíme s väzňami?“

„To, čo vždy: stráže, zábrany, zámky. Možno by sme mohli väzňov spútať aj čarami, ktoré im zabránia pohybovať sa, aby sme ich nemuseli strážiť tak starostlivo. Nevidím iné riešenie, iba ak by sme ich všetkých povraždili, ale radšej...“ Pokúsila sa predstaviť si, čoho by bola schopná, len aby porazila Galbatorixa. „Radšej by som k takým... drastickým opatreniam nepristúpila.“

„Ani ja nie.“ Orrin sa nad mapou hrbil ako sup a študoval háky-báky vyblednutého atramentu, ktoré vyznačovali trojuholník Belatona – Dras-Leona – Urû’baen.

Nereagoval, kým sa Nasuada nespýtala: „Máme ešte niečo, čo musíme prebrať? Jörmundur čaká na rozkazy a Rada starších ma požiadala o audienciu.“

„Robí mi to starosti.“

„Čo?“

Orrin prešiel rukou po mape. „Že táto výprava bola od začiatku zle naplánovaná... Že naše vojská a sila našich spojencov sú nebezpečne rozptýlené. Keby si Galbatorix zmyslel vložiť sa do boja sám, zničil by nás rovnako ľahko ako Zafira stádo kôz. Celá naša stratégia stojí na tom, že zinscenujeme stretnutie Galbatorixa s Eragonom, so Zafirou a s čo najväčším počtom našich čarodejov. Len malá časť z nich je teraz v našom vojsku a my nebudeme schopní zhromaždiť ostatných na jednom mieste, skôr než dorazíme k Urû'baenu a stretneme sa s kráľovnou Islanzadi a jej armádou. Dovtedy zostávame žiaľostne zraniteľní proti prípadnému útoku. V domnienke, že Galbatorixa udrží pod kontrolou jeho vlastná namyslenosť až do chvíle, keď sa okolo neho stiahne naša pasca, riskujeme priveľa.“

Nasuada s jeho obavami súhlasila. Napriek tomu bolo dôležitejšie podporiť Orrinovu sebadôveru, než bedákať spolu s ním, lebo ak jeho odhodlanie zoslabne, zníži to jeho výkonnosť a podkope morálku jeho mužov. „Nie sme úplne bezbranní,“ namietla. „Už nie. Máme *dauthdaert* a s ním nádej, že ak by sa z Urû'baenu vynorili Galbatorix so Šruikanom, naozaj ich môžeme zabiť.“

„Možno.“

„Navyše nám nepomôže, ak sa budeme sužovať obavami. Nemôžeme zabezpečiť, aby sa sem trpaslíci dostali skôr, ani urýchliť svoj postup k Urû'baenu, ani otočiť sa a vziať nohy na plecia. Preto nemá význam sa až tak znepokojsť nad našou situáciou. Môžeme sa len snažiť prijať svoj osud dôstojne, nech už bude akýkoľvek. Inak by sme pripustili, aby nás myšlienky na Galbatorixove možné kroky zbytočne rozrušovali, a to neurobím. Odmietam mu dať takú moc nado mnou.“

PRÍCHOD NA SVET

O zval sa drsný, prenikavý výkrik. Bol taký vysoký a hlasný, že znel takmer neľudsky.

Eragon stuhol, akoby ho niekto bodol ihlou. Väčšinu dňa sledoval, ako muži bojujú a umierajú – veľa ich sám zabil –, a napriek tomu si nedokázal nerobiť starosti, keď počul Elainine bolestné výkriky. Vydávala také desivé zvuky, až začal uvažovať, či pôrod prežije.

Vedľa suda, na ktorom sedel, kvočali na zemi Albriech s Baldorom a šklbali poničené stebľá trávy rastúcej medzi ich topánkami. Ich hrubé prsty systematicky, starostlivo roztrhli každý kúsok byle, kým zašmátrali po ďalšej. Na čelách sa im leskol pot a oči mali plné zlosti a zúfalstva. Príležitostne sa na seba pozreli alebo sa zahľadeli cez cestu k stanu, kde ležala ich matka, ale inak hľadeli do zeme a nevšímali si okolie.

O pár stôp ďalej sedel Roran na inom, zvalenom súdku, ktorý sa zakýval pri každom jeho pohybe. Pozdĺž blatistej cesty sa zhluklo niekoľko desiatok ľudí z Carvahallu. Väčšinou šlo o mužov, ktorí sa kamarátili s Horstom a jeho synmi alebo ktorých ženy pomáhali liečiteľke Gertrude starať sa o Elain. A za nimi sa týčila Zafira. Jej ohnutý krk pripomínal napätý luk, plieskala špičkou chvosta ako na love a podchvíľou vystrkovala rubínový jazyk, aby zachytila vo vzduchu vône, ktoré by jej mohli poskytnúť nejakú informáciu o Elain či o jej nenarodenom dieťati.

Eragon si pretrel rozboľavený sval na ľavom predlaktí. Čakali už niekoľko hodín a pomaly sa zmrákalo. Od každého predmetu sa smerom na východ natáhovali dlhé čierne tieň, akoby sa snažili dotknúť obzoru. Vzduch sa ochladil a komáre a šidlá s čipkovanými krídlami z neďalekej rieky Jiet sa mihali okolo nich sem a tam.

Ticho pretrhol ďalší výkrik.

Muži sa nepokojne pomrvili, osvedčenými gestami sa pokúšali zahnať smolu a niečo si medzi sebou ticho mrmlali, aby to počuli len tí najbližší. Eragon však ich slová zachytil celkom zreteľne. Šepkali si o Elaininom ťažkom tehotenstve. Niektorí vážne tvrdili, že ak čím skôr neporodí, bude prineskoro pre ňu aj pre dieťa. Iní hovorili veci ako: „Pre muža je ťažké prísť o ženu aj za dobrých časov, ale o to ťažšie je to teraz a tu,“ alebo: „Bola by to tragédia...“ Niektorí zvažovali Elainine problémy na ťažakovo alebo na udalosti počas putovania dedinčanov k Vardenom. A viac než jeden utrúsil nedôverčivú poznámku o tom, že Aryi dovolili pomáhať pri pôrode. „Je to elfka, nie človek,“ pohoršoval sa tesár Fisk. „Mala by sa držať svojich, a nie sa pliesť tam, kde o to nikto nestojí. Ktovie, o čo jej vlastne ide.“

Toto všetko a ešte viac Eragon počul, ale nedával nič najavo a zostával pokojný, lebo dedinčanov by dosť znepokojilo, keby zisťovali, aký má ostrý sluch.

Roran sa naklonil dopredu, až sud pod ním zaškrípala. „Nemyslite, že by sme mali...“

„Nie,“ nenechal ho dohovoriť Albriech.

Eragon si pritiahol plášť tesnejšie k telu. Zima mu začínala liezť pod kožu, ale bol rozhodnutý neodísť, kým sa Elainine muky nekončia.

„Pozrite,“ povedal Roran s nečakaným vzrušením.

Albriech s Baldorom rýchlo otočili hlavy.

Zo stanu za cestou vyšla Katrina a niesla kopu zakrvavených handier. Kým sa vstupný dielec opäť zavrel, Eragon uvidel Horsta a jednu z carvahallských žien – nebol si istý ktorú. Obaja stáli pri nohách lôžka, na ktorom ležala Elain.

Katrina venovala prizeraajúcim sa jediný letmý pohľad a ponáhľala sa k ohňu, kde Nolla a Fiskova žena Isolda vyvárali handry na ďalšie použitie.

Sud zaškrípal ešte dvakrát, keď sa Roran pohol. Eragon napoly očakával, že vyrazí za Katrinou, ale jeho bratanec zostal sedieť na mieste rovnako ako Albriech s Baldorom. Všetci dedinčania upreto sledovali Katrinine pohyby.

Eragon sa zamračil, keď sa rozoznel ďalší Elainin výkrik, ktorý nebol o nič menej trýznivý než tie predchádzajúce.

Potom sa druhý raz otvoril vstup do stanu a vyrútila sa z neho rozstrapatená Arya s holými rukami. S vlasmi trepotajúcimi sa okolo tváre uháňala k trom Eragonovým elfským strážcom, ktorí stáli v tieni za neďalekým veľkým stanom. Chvíľu naliehavo hovorila s Invidiou, elfkou s útlou tvárou, a rýchlo sa ponáhľala naspäť.

Eragon ju po pár metroch dostihol. „Ako to ide?“ opýtal sa.

„Zle.“

„Prečo to trvá tak dlho? Prosím, nemôžeš jej pomôcť, aby porodila rýchlejšie?“

Aryina už aj tak napätá tvár ešte väčšmi stvrdla. „Mohla by som. Mohla som vyspievať dieťa z matrice počas prvej polhodiny, ale Gertruda a ďalšie ženy mi dovoľia použiť len tie najjednoduchšie kúzla.“

„To je nezmysel! Prečo?“

„Pretože kúzla ich desia – a ja ich desím tiež.“

„Tak im povedz, že nechceš nikomu ublížiť. Povedz im to v starodávnom jazyku a nebudú mať inú voľbu, než ti veriť.“

Pokrútila hlavou. „Tým by sa to len zhoršilo. Mysleli by si, že sa im snažím počarovať proti ich vôli, a poslali by ma preč.“

„Katrina by iste...“

„Len vďaka nej som mohla nejaké kúzla vôbec použiť.“

Elain opäť vykrikla.

„Nedovolia ti aspoň uľaviť jej od bolesti?“

„Nie viac, než som jej už uľavila.“

Eragon sa prudko otočil k Horstovmu stanu. „Tak to teda nie,“ precedil cez zaťaté zuby.

Arya mu zovrela ľavú ruku a zadržala ho na mieste. Nechápavo sa na ňu pozrel. Pokrútila hlavou. „Nerob to,“ povedala. „Tieto zvyky sú staršie než sám čas. Ak zasiahneš, rozhneváš a zosmiešniš Gertrudu a obrátiš si mnoho žien z dediny proti sebe.“

„To je mi jedno!“

„Ja viem, ale ver mi: v tejto chvíli je najmúdrejšie čakať s ostatnými.“ Akoby chcela svoje slová zdôrazniť, pustila mu ruku.

„Nemôžem tu len tak stáť a nechať ju trpieť!“

„Poslúchni ma. Bude lepšie, ak zostaneš tu. Sľubujem, že Elain pomôžem, ako sa len bude dať, ale ty dovnútra nechod'. Vyvolal by si len svár a zlosť tam, kde nijaké netreba... Prosím.“

Eragon zaváhal, potom nahnevane zavrčal a rozhodil rukami, lebo Elain znova zakričala. „Dobre,“ povedal a naklonil sa k Aryi, „ale nech sa stane čokoľvek, nenechaj ju ani dieťa zomrieť. Je mi jedno, čo budeš musieť urobiť, ale nenechaj ich zomrieť.“

Arya si ho premerala s vážnym výrazom. „Nikdy by som nedovolila, aby sa dieťaťu niečo stalo,“ odpovedala a odkráčala k Horstovmu stanu.

Keď zmizla vnútri, Eragon sa vrátil k Roranovi, Albriechovi a Baldorovi a sadol si na sud.

„Takže?“ opýtal sa Roran.

Eragon pokrčil plecami. „Robia, čo môžu. Musíme byť trpezliví... To je všetko.“

„Zdalo sa, že ti toho povedala o dosť viac,“ vyzvedal Baldor.

„Zmysel bol rovnaký.“

Keď sa slnko blížilo k obzoru, zafarbilo sa dooranžova a dočervená. Tých pár roztrhaných mrakov visiacich na západe po búrke, ktorá sa tadiaľ prednedávnom prehnala, získalo podobný farebný

nádych. Po oblohe sa preháňal krdel lastovičiek, ktoré si na večeru zháňali mory, muchy a ďalší poletujúci hmyz.

Elainine prenikavé výkriky sa postupne menili na slabý, tlmený nárek, z ktorého sa Eragonovi ježili chlípky na krku. Nesmierne si želal oslobodiť ju od utrpenia, ale držal sa Aryinej rady. Čakal, nervózne si obhrýzal polámané nechty a občas prehodil pár slov so Zafirou.

Keď sa slnko dotklo zeme, rozprestrela sa po obzore ako obrovský žltok pomaly vytekajúci zo svojho obalu. Medzi lastovičky sa zamiešali netopiere, zúrivo trepotali kožovitými krídlami a vysokým, ostrým piskotom trhali Eragonovi uši.

Potom všetky zvuky v blízkom okolí prehlušil Elainin výkrik a Eragon dúfal, že ďalší taký už nikdy nezačuje.

Nasledovalo krátke, ale hlboké ticho.

To sa skončilo, keď sa zo stanu ozval hlasný plač novonarodeného dieťaťa – odveká fanfára oznamujúca príchod nového človeka na svet. Albriech s Baldorom pri tom zvuku roztiahli ústa do úsmevu rovnako ako Eragon a Roran a niekoľko čakajúcich mužov sa zasmialo.

Ich radosť však netrvala dlho. Keď jasot utíchol, ženy v stane sa pustili do srdcervúceho náreku, z ktorého Eragonovi behal mráz po chrbte. Vedel, že ich bedákanie znamená, čo odjakživa znamenalo: stala sa tá najhoršia tragédia.

„Nie,“ neveriacky vydýchol a zoskočil zo suda. *Nemôže byť mŕtva. To nie je možné... Arya mi to slúbila.*

Akoby Arya reagovala na jeho pocity, prudko odhrnula vstupný dielec stanu a neskutočne dlhými skokmi zamierila na druhú stranu cesty.

„Čo sa stalo?“ opýtal sa Baldor, keď zastala pri nich.

Nevšímajúc si ho, povedala: „Eragon, poď.“

„Čo sa stalo?“ zlostne zvolal Baldor a chytil Aryu za plece.

Bleskovo ho schmatla za zápästie, vykrútila mu ruku za chrbát a prinútila ho, aby sa zhrbil ako mrzák. Tvár sa mu skrivila od bolesti.

„Ak chceš, aby tvoja sestrička prežila, nezavadzaj a nezasahuj do toho!“ Pustila ho, mierne odstrčila a poslala priamo do Albriechovho náručia. Potom sa rázne otočila a vykročila naspäť ku kováčovmu stanu.

„Čo sa teda stalo?“ opýtal sa Eragon, keď sa k nej pridala.

Arya k nemu otočila tvár s horiacimi očami. „Je to pekné dievčatko, ale má rázštep.“

Teraz už rozumel zarmútenému náreku žien. Deti s rázštepom pery málokedy prežívali. Také dojča bolo ťažké kŕmiť, a aj keď to rodičia dokázali, čakal ich neradostný údel: ústrky, posmešky a napokon nemožnosť nájsť si vhodného partnera na manželstvo. Väčšinou by bývalo pre všetkých lepšie, keby sa dieťa narodilo mŕtve.

„Musíš ju vyliečiť, Eragon,“ povedala Arya.

„Ja? Veď ja som nikdy... Prečo nie ty? Vieš o liečení viac než ja.“

„Ak zmením vzhľad tej malej ja, ľudia budú hovoriť, že som ju ukradla a nahradila podvrhnutým dieťaťom. Eragon, dobre poznám príbehy, ktoré tvoji ľudia rozprávajú o mojej rase, veľmi dobre. Ak budem musieť, urobím to, ale to dieťa bude pre to celý život trpieť. Jedine ty ho môžeš uchrániť pred takým osudom.“

Eragona sa zmocnila panika. Nechcel niesť zodpovednosť za život ďalšieho človeka; už aj tak zodpovedal za priveľa životov.

„Musíš to dievčatko vyliečiť,“ rozhodne zopakovala Arya.

Eragon si spomenul, ako veľmi si elfovia cenili svoje deti aj deti ostatných rás.

„Pomôžeš mi, keď to budem potrebovať?“

„Iste.“

Aj ja, pridala sa Zafira. Že sa vôbec pýtaš.

„Dobre,“ povedal Eragon a zovrel hlavicu Brisingra, uzrozumený s tou predstavou. „Urobím to.“

S Aryou v päťách prišiel k stanu, odhrnul ťažké vlnené dielce a vošiel dnu. V očiach ho pálil dym sviece. Pri stene stálo v hlúčiku päť žien z Carvahallu. Ich bedákanie Eragona zasiahlo ako fyzický úder. Hojdali sa ako v tranze, nariekali a ťahali sa za šaty a vlasy.

Horst stál pri nohách postele a hovoril s Gertrudou; tvár mal červenu, opuchnutú a strhanú od vyčerpania. Zavalitá liečiteľka držala na prsiach batôžtek; ako Eragon usúdil, bolo to dieťa, ktoré sa vrtelo a vrieskalo do všetkého toho rámusu. Gertrudine guľaté líca sa leskli od potu a vlasy sa jej lepili na kožu. Nahé predlaktia mala poffkané rozličnými tekutinami. Pri hlave lôžka kľáčala na okrúhlom vankúši Katrina a vlhkou handričkou utierala Elain čelo.

Eragon ju takmer nespoznal. Mala prepadnuté líca a pod opuchnutými očami, ktorými akoby nedokázala zaostriť, tmavé kruhy. Z vonkajších kútikov očí jej cez spánky stekali potôčiky slz a strácali sa pod spleťtými kučerami. Otvárala a zatvárala ústa a čosi nezrozumiteľne stonala. Zvyšok jej tela zakrývala skrvavená prikrývka.

Horst ani Gertruda si Eragona nevšimli, kým k nim nepodišiel. Od svojho odchodu z Carvahallu dosť vyrástol, ale Horst bol aj tak o hlavu vyšší. Keď sa kováč naňho pozrel, na jeho zachmúrenej tvári sa rozžiarila iskrička nádeje.

„Eragon!“ Ťažkou rukou ho poklepkal po pleci a oprel sa oňho, akoby sa po tom všetkom sotva udržal na nohách. „Už to vieš?“ Nebola to skutočná otázka, ale Eragon aj tak prikývol. Horst vrhol rýchly, roztržitý pohľad na Gertrudu a jeho široká brada pripomínajúca lopatu sa zakývala z boka na bok, keď pohol čeľusťou a oblizol si pery. „Môžeš... môžeš pre ňu niečo urobiť? Čo myslíš?“

„Možno,“ pripustil Eragon. „Vyskúšam to.“

Natiahol ruky. Po chvíli váhania mu Gertruda položila teplý batôžtek do náručia a potom s ustaraným výrazom ustúpila.

Do záhybov látky bola zachumlaná drobná pokrčená tvár. Dievčatko malo tmavočervenú kožu a napuchnuté zatvorené oči. Urobilo grimasu, akoby sa pre nedávne útrapy hnevalo – taká reakcia by pripadala Eragonovi celkom pochopiteľná. Jeho najnápadnejšou črtou však bola široká medzera ťahajúca sa od ľavej nosnej dierky k stredu hornej pery. Bolo cez ňu vidieť drobný ružový jazyk, ktorý vyzeral ako mäkký vlhký slimák a príležitostne sa zakrútil.

„Prosím ťa,“ požiadal ho Horst. „Môžeš nejako...“

Bedákanie žien sa tak zintenzívnilo, až sa Eragon mykol. „Tu nemôžem pracovať,“ vyhlásil.

Keď sa otočil na odchod, spoza jeho chrbta sa ozvala Gertruda: „Pôjdem s tebou. Musí pri tebe byť niekto, kto sa vie postarať o dieťa.“

Eragon netúžil po tom, aby Gertruda postávala pri ňom, kým sa bude snažiť vyliečiť dievčatku tvár. Chcel jej to povedať, ale potom si spomenul, čo mu hovorila Arya o podstrčených deťoch. Nieкто z Carvahallu, komu dedinčania dôverujú, by mal byť svedkom premeny dieťaťa, aby mohol neskôr ostatných ubezpečiť, že je to naozaj to isté dievčatko.

„Ako si želáš,“ povedal a prehltol svoje námietky.

Keď vyšiel zo stanu, dieťa sa mu zavrtilo v náručí a žalostne zanarievalo. Za cestou stáli dedinčania a ukazovali naňho. Albriech s Baldorom k nemu ihneď vykročili. Eragon pokrútil hlavou, obaja zastali na mieste a s bezmocným výrazom sa pozerali za ním.

Arya a Gertruda sa postavili k Eragonovi každá z jednej strany. Spolu kráčali cez tábor k jeho stanu a zem sa im triasla pod nohami, lebo za nimi šla Zafira. Bojovníci, ktorí im stáli v ceste, uskakovali.

Eragon sa snažil našlapovať čo najjemnejšie, aby dieťa zbytočne nenatriasal. Dievčatko obklopoval silný potuchnutý zápach pripomínajúci pach lesnej pôdy za horúceho letného dňa.

Už boli takmer na mieste, keď Eragon zbadal medzi dvoma radmi stanov vedľa cesty Elvu. Vážne naňho hľadela obrovskými fialovými očami. Bola oblečená do čierno-červených šiat s dlhým čipkovým závojom, ktorý mala vyhrnutý cez hlavu dozadu, takže jej odkrýval čelo so strieborným znamienkom v tvare hviezdy, podobné *gedwëy ignasia*.

Nepovedala ani slovo, ani sa ho nepokúsila spomaliť alebo zastaviť. Eragon viac-menej pochopil jej varovanie, lebo samotná jej prítomnosť bola preňho výstrahou. Už raz sa zahrával s osudom dojčata a malo to katastrofálne následky. Nemohol si dovoliť urobiť

znova takú chybu – nielen pre škodu, ktorú by tým mohol napáchať, ale aj preto, lebo Elva by sa potom stala jeho zaprisahanou nepriateľkou. Aj keď Eragon disponoval nesmiernou silou, Elvy sa bál. Jej schopnosť vidieť druhým do duše a rozoznať, čo ich bolí a trápi – a aj predvídať všetko, čo im ublíži –, z nej robila jednu z najnebezpečnejších bytostí v celej Alagaëzii.

Nech sa stane čokoľvek, pomyslel si Eragon, keď vstupoval do svojho stanu, tomuto dieťaťu nechcem ublížiť. A pocítil nové odhodlanie dať Elaininej dcérke šancu prežiť život, ktorý by jej okolnosti inak odopreli.

USPÁVANKA

Do Eragonovho stanu prenikalo tlmené svetlo zapadajúceho slnka. Všetko vnútri bolo sivé, akoby vytesané zo žuly. Vďaka svojmu elfskému zraku Eragon videl obrysy vecí celkom jasne, ale Gertruda by s tým iste mala problémy. Povedal teda: „*Naina hwitr un böllr*,“ a vytvoril tak malé svetlo vznášajúce sa pri špici stanu. Mäkká biela guľa nevydávala nijaké citelné teplo, poskytovala však toľko svetla ako žiarivý lampáš. Pri vyslovení kúzla sa vyhol slovu *brisingr*, aby mu nevzbĺkla čepeľ meča.

Gertruda za jeho chrbtom zastala. Keď sa otočil, hľadela na magické svetlo a zvierala brašnu, ktorú si so sebou priniesla. Jej známa tvár Eragonovi pripomenula domov a Carvahall a pocítil nečakané bodnutie túžby.

Pomaly k nemu sklopila pohľad. „Tak si sa zmenil...“ podotkla. „Chlapec, pri ktorom som kedysi sedela, keď bojoval s horúčkou, je zrejme dávno preč.“

„Napriek tomu ma poznáš,“ odvetil.

„Nie, myslím, že nie.“

Gertrudino vyhlásenie ho znepokojilo, ale v tej chvíli sa ním nemohol zaoberať, a tak sa nad to povzniesol a podišiel k lôžku. Veľmi opatrne položil novorodenca na prikrývku – tak opatrne, akoby dievčatko bolo z krehkého skla. Pohrozilo mu zaťatou pästičkou. Usmial sa, dotkol sa malej rúčky špičkou praveého ukazováka a dieťa ticho zapriadlo.

„Čo chceš robiť?“ opýtala sa Gertruda, len čo si sadla na opustenú stoličku pri stene stanu. „Ako ju budeš liečiť?“

„Ešte celkom neviem.“

V tej chvíli si uvedomil, že Arya s nimi do stanu nevošla. Zavolať jej meno a o chvíľu mu odpovedala hlasom stlmeným hrubou látkou, ktorá ich oddeľovala. „Som tu,“ oznámila, „a tu aj zostanem. Ak ma budeš potrebovať, vyšli ku mne myšlienku a ja prídem.“

Eragon sa trochu zamračil. Počítal s tým, že ju bude mať poruke, aby mu pomohla, keby nemal dostatočné znalosti alebo sa dopustil nejakej chyby. *No, nič to. Aj tak sa jej môžem opýtať, keď budem chcieť. A Gertruda nebude mať dôvod Aryu podozrievať, že dieťaťu niečo spravila.* Prekvapilo ho, aké obozretné opatrenia elfka urobila, aby nevyvolala podozrenie, že dieťa podstrčila, a uvažoval, či ju už niekto niekedy obvinil z krádeže dieťaťa.

Rám postele zavázgal, keď na ňu pomaly dosadol. Pozrel sa na nemluvňa a ešte viac sa zamračil. Cítil, ako sa jeho prostredníctvom na dievčatko pozerá Zafira. Ležalo na prikrývkach, podriemkavalo a zjavne sa nestaralo o okolitý svet. Vnútri trhlíny, ktorá rozdeľovala hornú peru, sa mu leskol jazyk.

Čo myslíš? opýtal sa Zafiry.

Postupuj pomaly, nech si omylom nezahryzneš do chvosta.

Súhlasil s ňou a potom sa jej šibalsky opýtal: *A tebe sa to už niekedy stalo? Už si si niekedy zahryzla do chvosta?*

Odmerane mlčala, ale zachytil letmý záblesk jej pocitov. Zmes obrazov – stromy, tráva, slnečné svetlo, Dračie hory – sprevádzala sladkastá vôňa červených orchideí a nečakaná bolesť, akoby si dračica pribuchla chvost do dverí.

Eragon sa v duchu zachechtal a potom sa sústredil na zostavenie kúzel, ktoré chcel využiť na vyliečenie dievčatka. Zabrало mu to nejaký čas, takmer pol hodiny. Väčšinu času si so Zafirou opakovane prechádzali čarovné formuly, preskúmavali každé slovo, slovné spojenie aj výslovnosť, aby sa ubezpečili, že kúzla spôsobia to, čo má v úmysle, ale nič ďalšie.

Počas ich tichého rozhovoru sa Gertruda pohmýrila na stoličke a poznamenala: „Vyzerá úplne rovnako ako predtým. Nedarí sa to, čo? Predo mnou nemusíš skrývať pravdu, Eragon. Už som sa v živote vyrovnala s oveľa horšími vecami.“

Eragon zdvihol obočie a vlúdne povedal: „Ešte som ani nezačal.“

Gertruda zarazene klesla späť na stoličku. Vytiahla z brašny kľbko žltej priadze, rozpletený sveter a pár naleštených brezových ihlíc. Dala sa do pletenia a prsty sa jej svižne a rezko rozhýbali. Pravidelný klepot ihlíc Eragona upokojoval. V detstve ten zvuk často počúval a spájal sa mu s posedením pri kuchynskom kozube za chladných zimných večerov, keď dospelí rozprávali príbehy a fajčili pritom fajku, alebo si vychutnávali dúšok tmavohnedého piva po výdatnej večeri.

Konečne boli so Zafírou presvedčení o bezpečnosti chystaných kúzel a Eragon si bol istý, že jeho jazyk sa nepotkne o nijakú z čudných hlások starodávneho jazyka. Využil ich spojené sily a pripravil sa na vyslovenie prvého zaklínadla.

Potom zaváhal.

Keď elfovia používali mágiu, aby vytvarovali strom či kvetinu do požadovanej podoby alebo pozmenili svoje telo či telo inej bytosti, vždy vyjadrovali kúzlo formou piesne. Pripadalo mu, že by mal urobiť to isté. Poznal však len zopár z mnohých elfských piesní a ani jednu z nich tak dobre, aby presne – alebo aspoň uspokojivo – napodobnil ich krásnu a zložitú melódiu.

A tak namiesto toho zvolil pieseň, ktorá sa mu vynorila z najhlbších zákutí spomienok – pieseň, ktorú mu ako malému chlapcovi spievala teta Marian, skôr než ju skolila zlá choroba, a ktorú carvahallské matky odnepamäti pospevovali deťom, keď ich pozakrývali prikrývkami na dlhý nočný spánok. Melódia uspávanky bola jednoduchá, ľahko zapamätateľná a Eragon dúfal, že jej sladké tóny pomôžu udržať dieťa v pokoji.

Začal potichu, pomaly vypúšťal slová z úst a zvuk jeho hlasu sa šíril stanom ako teplo ohňa. Skôr ako použil kúzlo, v starodávnom

jazyku povedal dievčatku, že je priateľ, že preň chce len to najlepšie a že by mu malo dôverovať.

Dieťa sa v spánku pohlo, akoby mu tým odpovedalo, a jeho kľčovitý výraz povolil.

Potom Eragon zanôtil prvé zaklínadlo: jednoduché kúzlo zložené z dvoch krátkych viet, ktoré odriekaval stále dokola ako modlitbu. Malá ružová priehľbeň, kde sa zbiehali dve strany rozdelenej pery dievčatka, sa zachvela a pokrčila, akoby sa pod jej kožou pohlo spiace zviera.

To, o čo sa Eragon pokúšal, nebolo vôbec ľahké. Kosti novorodenca boli na rozdiel od kostí dospelých, ktoré počas svojho pobytu u Vardenov naprával, mäkké, chrupkovité a celkovo iné. Musel byť opatrný, aby nevyplnil medzeru na ústach dojčťa kosťou, mäsom a kožou dospelého, inak by tieto časti nerástli v súlade so zvyškom jeho tela. Podľa úpravy na hornej čeľusti a ďasnách musí presunúť, narovnať a súmerne umiestniť korene budúcich predných zubov, čo ešte nikdy nerobil. Ďalšie komplikácie vyplynuli z toho, že Eragon maličkú nikdy nevidel bez rázštepú, takže si nebol istý, ako by mali jej pery a ústa vyzeráť. Bola ako každý iný novorodenec, ktorého kedy videl: vystrašená, buclatá a bez výrazných čŕt. Báľ sa teda, aby jej nedal tvár, ktorá by teraz pôsobila pekne, ale o pár rokov by sa zmenila na čudnú a nepríťažlivú.

Postupoval preto opatrne, zmeny vykonával po drobných krokoch a po každom sa zastavil, aby posúdil výsledok. Začal najhlbšími vrstvami dievčenskej tvářičky, kosťami a chrupavkou, pomaly si prepracúval cestu von a po celý čas spieval.

V istom okamihu sa zvonku k uspávánke pripojila Zafira a jej hlboký hlas rozvibroval vzduch. Čarovné svetlo sa rozjasňovalo a slablo podľa sily jej hmkania, čo Eragonovi pripadalo neobyčajne zaujímavé. Rozhodol sa, že neskôr sa na to Zafiry opýta.

Slovo za slovom, kúzlo za kúzlom, hodinu za hodinou plynula noc, hoci Eragon čas nevnímal. Keď sa dievčatko rozplakalo od hladu, nakfml ho pramienkom energie. On aj Zafira sa snažili vyhnúť

tomu, aby sa dotkli novorodencovej mysle. Nevedeli totiž, ako by také prepojenie mohlo ovplyvniť jeho nezrelé vedomie. Napriek tomu sa oň občas obtreli. Eragonovi pripadalo zastrené a neurčité – bolo to rozbúrené more rýdzich pocitov, ktoré všetko ostatné na svete degradovali na ničotnosť.

Vedľa nich ďalej klepali Gertrudine ihlice, ktorých rytmus sa prerušil iba vtedy, keď liečiteľka zabudla počet očíek alebo ich musela zopár vypárať, aby opravila chybu vo vzore.

Puklina v dasne a podnebí dievčatka sa pomaly, veľmi pomaly spájala do jednoliateho celku, dve časti jeho rozdvojenej pery splynuli – koža sa zavlnila ako tekutina – a horná pera postupne vytvorila ružový oblúk bez jedinej trhliny.

Zo všetkého najdlhšie Eragon upravoval práve pery a trápil sa s ich tvarom, kým Zafira nepovedala: *Hotovo. Už to nechaj tak...* a on musel priznať, že vzhľad dievčatka nedokáže nijako zlepšiť, len zhoršiť.

Potom nechal uspávanku doznieť. Jazyk mal ochromený a vyschnutý a škrabalo ho v krku. Vstal z lôžka a zostal nad ním stáť dopoly zohnutý, lebo svaly mu priveľmi stuhli na to, aby sa dokázal celkom vystrieť.

Okrem žiary čarovného svetla stanom prestupoval rovnaký bleďý svit, ako keď sa Eragon na liečenie pripravoval. Najprv ho to zmiatlo – veď slnko už určite zapadlo –, ale potom si uvedomil, že svetlo prichádza od východu, nie od západu. *Nečudo, že som taký zničený. Sedel som tu celú noc!*

A čo ja? poznamenala Zafira. *Moje kosti bolia rovnako ako tvoje.* Jej komentár ho prekvapil. Zriedkakedy totiž priznala vlastné nepohodlie, hoci bolo veľké. Boj ich musel vyčerpať viac, než sa sprvu zdalo. Keď Zafira zistila, o čom Eragon uvažuje, trocha sa od neho odtiahla a povedala: *Možno som unavená, ale stále môžem rozdrviť akýkoľvek počet vojakov, ktorých proti nám Galbatorix pošle.*

Viem.

Gertruda strčila pletenie naspäť do brašny, vstala a dotackala sa k lôžku. „Nikdy mi nenapadlo, že uvidím niečo také,“ vyhlásila.

„A už vôbec nie od teba, Eragon, Bromov syn.“ Spýtavo sa naňho pozrela. „Bol Brom tvoj otec, však?“

Eragon prikývol a zahundral: „Bol.“

„To mi sedí.“

Eragonovi sa o tom nechcelo ďalej baviť, a tak len niečo zamrmľal a pohľadom a myšlienkou zhasol magické svetlo. Všetko okrem začínajúceho úsvitu okamžite potemnelo. Privýkol tej zmene rýchlejšie než Gertruda, ktorá zažmurkala, zamračila sa a obzerala sa naokolo, akoby si nebola istá, kde Eragon stojí.

Keď zodvihol dievčatko do náručia, zacítil jeho teplo a váhu. Nebol si istý, či ho vyčerpali kúzla, alebo len dlhý čas, ktorý mu úloha zabrala.

Pozrel sa dievčatku do tváre a s nečakaným pocitom starostlivosti zamrmľal: „*Sé ono waíse ilia.*“ *Nech si šťastná.* Nebolo to naozajstné kúzlo, ale dúfal, že jej to pomôže vyhnúť sa niektorým trápeniam, ktoré postihujú toľkých ľudí. Keď tie slová vyslovil, dúfal, že ju to prinúti usmiať sa.

A naozaj, na drobulinkej tvári sa rozprestrel široký úsmev a dievčatko s obrovským nadšením vydalo zvuk pripomínajúci *gaaa!*

Eragon sa tiež usmial, potom sa otočil a vyšiel von.

Keď odhrnul vstupný dielec, uvidel ľudí zhromaždených do polkruhu okolo stanu. Niektorí stáli, iní posedávali. Väčšinou šlo o dedinčanov z Carvahallu, ale bola tam aj Arya a ďalší elfovia – trocha ďalej od ostatných – a niekoľko vardenských bojovníkov, z niektorých časť Eragon ani nepoznal. Spoza neďalekého stanu zazrel vykukovať Elvu s tvárou zakrytou čiernym čipkovým závojom.

Uvedomil si, že tí ľudia museli pred stanom čakať celé hodiny, a on vôbec necítil ich prítomnosť. Vďaka Zafire a elfom, ktorí ho strážili, bol v bezpečí, ale to ho neospravedlňovalo, že prepadol takej sebaistote.

Budem sa musieť viac snažiť, povedal si.

V prednom rade stál Horst a jeho synovia s ustarostenými tvármi. Keď Horst zazrel batôžtek, ktorý držal Eragon v náručí, zvrátil

čelo a otvoril ústa, akoby chcel niečo povedať, ale napokon nevydal ani hláska.

Eragon bez akejkoľvek obradnosti podišiel ku kováčovi a ukázal mu dievčatko. Horst sa chvíľu ani nepohol. Potom sa mu zaleskli oči a jeho tvár zaliala nesmierna radosť a úlava. Keď mu Eragon dievčatko odovzdával, povedal: „Moje ruky sú na takúto prácu priveľmi poškrvnené krvou, ale som rád, že som mohol pomôcť.“

Horst sa dotkol hornej pery dievčatka špičkou prostredníka a potriasol hlavou. „Nemôžem tomu uveriť... Nemôžem tomu uveriť.“ Pozrel sa na Eragona. „Elain a ja sme navždy tvojimi dlžníkmi. Kým...“

„Nijakí dlžníci,“ oponoval mu Eragon. „Urobil som len to, čo by urobil každý, keby mal také schopnosti.“

„No ty si ju vyliečil, takže ďakujem tebe.“

Eragon sa usmial. „Aké jej dáte meno?“

Kováč sa rozžiarene usmial na svoju dcéru. „Ak bude Elain súhlasiť, myslel som, že by sme jej mohli hovoriť Nádej.“

„Nádej... To je dobré meno.“ *Nepotrebuje vari každý vo svojom živote nádej?* „A ako sa má Elain?“

„Je vyčerpaná, ale je v poriadku.“

Albriech s Baldorom sa naklonili nad batôžtek v kováčových rukách ako prví a obzerali si novú sestričku. Pripojila sa k nim Gertruda, ktorá sa vynorila zo stanu hneď po Eragonovi, a potom sa osmelili aj ostatní dedinčania. Dokonca aj skupina zvedavých bojovníkov sa tísila k Horstovi a ňaťahovali krky v snahe uvidieť dievčatko.

Po chvíli sa pohli aj elfovia a pridali sa k nim. Keď si to ľudia všimli, rýchlo im ustupovali z cesty a urobili uličku k Horstovi. Kováč stuhol a predsunul čeľusť ako buldog. Elfovia sa jeden po druhom nakláňali, prezerali si dieťaťko a niektorí mu zašepkali pár slov v starodávnom jazyku. Buď si nevšímali, že na nich dedinčania vrhajú podozrievavé pohľady, alebo im to neprekážalo.

Keď stáli v rade už len traja elfovia, vyrazila z úkrytu za stanom Elva a postavila sa na koniec radu. Nečakala dlho a ocitla sa pred Horstom. Hoci sa kováčovi očividne nechcelo, spustil ruky a ohol kolená, ale bol

o toľko vyšší než Elva, že dievča si aj tak muselo stať na špičky, aby novorodenca videlo. Eragon zatajil dych, keď sa zahľadela na ešte nedávno znetvorené dieťa, lebo cez závoj nedokázal odhadnúť jej reakciu.

Po niekoľkých sekundách Elva klesla naspäť na päty a rozvážne vykročila okolo Eragonovho stanu. Dvadsať metrov od neho sa zastavila a otočila.

Eragon naklonil hlavu a vytiahol obočie.

Elva krátko, úsečne prikývla a pokračovala v chôdzi.

Zatiaľ čo sledoval odchádzajúce dievča, prikradla sa k nemu Arya. „Mal by si byť hrdý na to, čo si dokázal,“ zašepkala. „To dieťa je zdravé a pekné. Ani naši najzdatnejší čarodeji by nevedeli prekonať tvoju gramaryu. Dal si tej dievčinke obrovský dar – tvár a budúcnosť – a ona na to nezabudne, tým som si istá... Nikto z nás nezabudne.“

Eragon si všimol, že všetci elfovia naňho pozerajú s novým rešpektom. Najdôležitejší preňho však bol Aryin obdiv a uznanie. „Mal som tých najlepších učiteľov,“ odpovedal jej rovnako potichu. Arya nespochybňovala jeho tvrdenie. Spolu sledovali, ako sa dedinčania hemžia okolo Horsta a jeho dcéry a vzrušene debatujú. Eragon sa bez toho, aby od nich odtrhol oči, naklonil k Aryi a povedal: „Vďaka, že si pomohla Elain.“

„To bolo samozrejmé. Bolo by odo mňa nedbanlivé, keby som jej nepomohla.“

Horst sa v tej chvíli otočil a odniesol dieťa do stanu, aby Elain videla svoju novorodenú dcéru, ale zhromaždení ľudia akoby sa neplánovali rozísť. Keď už bol Eragon otrávený nekončiacim sa potriasáním rúk a odpovedaním na otázky, rozlúčil sa s Aryou, prekĺzol do svojho stanu a pevne za sebou zaviazal vstupné dverce.

Ak na nás nezaútočia, nechcem nasledujúcich desať hodín nikoho vidieť, ani Nasuadu, povedal Zafire, keď sa hodil na lôžko. *Povedala by si to, prosím, Blödhgarmovi?*

Iste, odpovedala. Odpočívaj, maličký. Ja budem odpočívať tiež.

Eragon si vzdychol a prikryl si tvár rukou, aby naňho nedopadalo ranné svetlo. Dych sa mu spomalil, jeho duch začal blúdiť

a onedlho ho obklopili čudné obrazy a zvuky bdelých snov – skutočné, a napriek tomu fiktívne výjavy, živé a priehľadné, akoby boli stvorené z farebného skla. Na chvíľu dokázal zabudnúť na svoje povinnosti a trýznivé udalosti uplynulého dňa. A všetkými jeho snami ako šepot vetra prestupovala uspávanka, sotva počuteľná a polozabudnutá, a utišovala ho spomienkami na domov a detstvo.

NIJAKÝ ODPOČINOK PRE VYČERPANÝCH

Dvaja trpaslíci, dvaja muži a dvaja urgalovia – príslušníci Nasuadinej osobnej stráže Temní jastrabi – boli rozostavení pred komnatou, v ktorej si Nasuada zriadila ústredie. Hľadeli na Rorana nevýraznými, prázdnyimi očami. On im pohľad opätoval rovnako neurčitým výrazom na tvári.

Bola to hra, ktorú s nimi už kedysi hral.

Hoci na sebe Temní jastrabi nedali nič znať, vedel, že horúčkovo vymýšľajú najrýchlejší a najúčinnnejší spôsob, ako ho zabiť. Vedel to, lebo on v ich blízkosti robil to isté, tak ako to napokon robil vždy.

Musel by som čo najrýchlejšie ustupovať... trocha si ich rozdeliť, usúdil. Muži by sa ku mne dostali ako prví, sú rýchlejší než trpaslíci a spomalili by urgalog za sebou... Musel by som ich pripraviť o tie halapartne. Bolo by to ťažké, ale asi by som to dokázal – aspoň o jednu. Možno by som musel do niekoho hodiť kladivo. S halapartňou by som si už vedel udržať tých ostatných od tela. Trpaslíci by potom nemali veľa šance, ale s urgalmi by bol problém. Sú to hrozní surovci... Keby som sa schoval za tamten stĺp, mohol by som...

Dvere obité železom, pred ktorými stáli dva rady stráží, zaškrípali a prudko sa otvorili. Asi jedenásťročný páža oblečený v jasných farbách vyšlo von a oznámilo hlasnejšie, než bolo treba: „Pani Nasuada ťa teraz prijme!“

Niekoľko strážcov sa pri tých slovách myklo a ich pohľady na sekundu zakolísali. Roran sa s úsmevom pretiahol okolo nich k dve-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Inheritance***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.